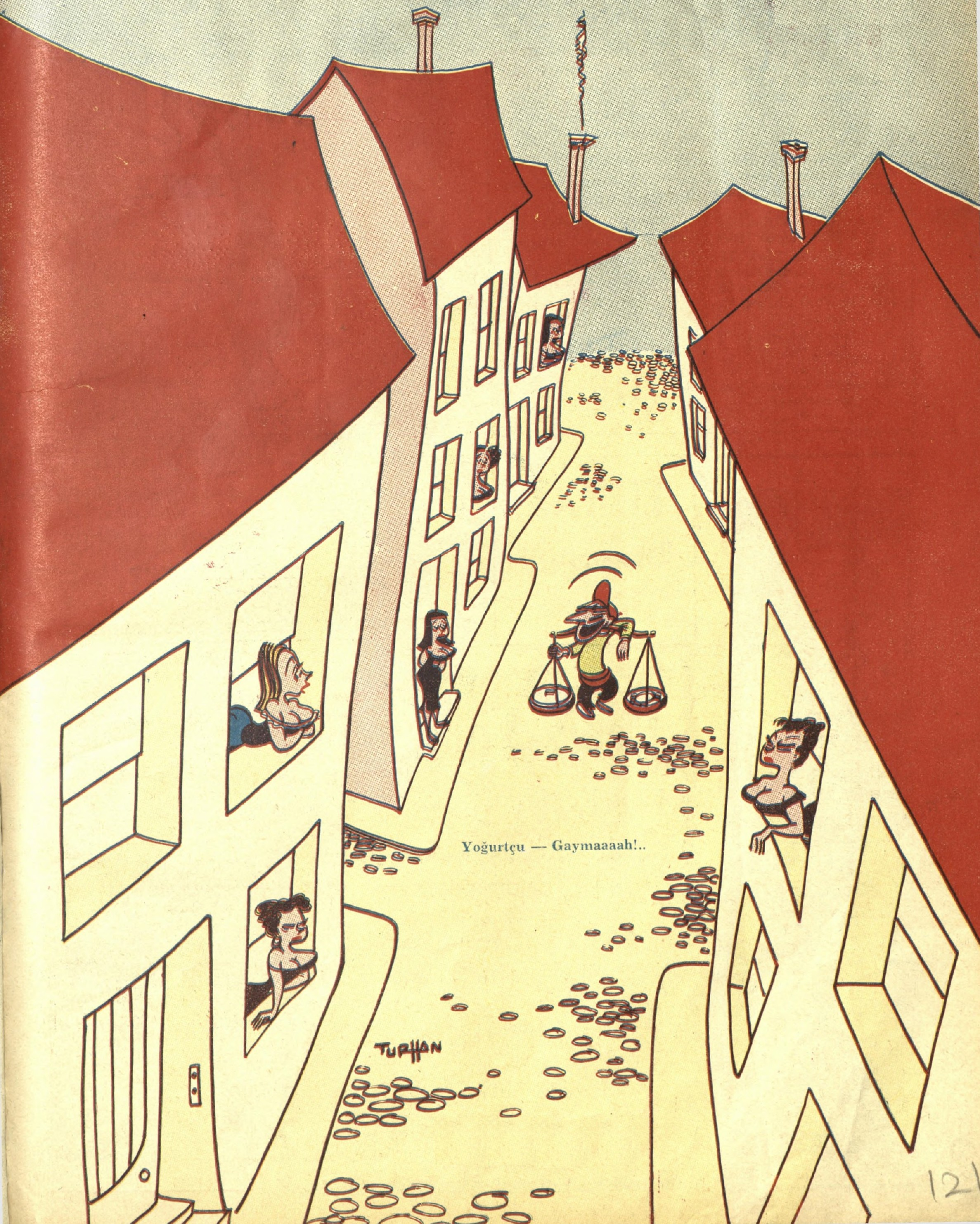
Akbaba



Yoğurtçu — Gaymaaaah!..

121



Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Daimî Yazarları:
★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel, Reşat Nuri Güntekin, Server Bedi, Hamdi Varoğlu, Zahir Güvemli, Bülent Oran, Nurünnisa Ersan...
Daimî Karikatüristleri:
★ Togo, Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Şevki, Nehar, Altan, Şadi Dinççağ, Cemil, Sinan, Selma Emiroğlu, Fuat Ylımaz, Metin Gökçe...
Teknik Sekreter :
İlhan Selçuk
★
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Koçer
★

Abone şartları:
Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş.
Yabancı memleketlere : Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.
Sayısı: 50 kuruş
Adres:
Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL
[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]
[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]
Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası
★
Telefon
21811

AKBANK'ın
2000 ALTINI
BİR İSTİKBAL DEMEKTİR
Paranızı şimdiden yatırırsanız Temmuz ayındaki
EV ve PARA ikramyiesine de katılırsınız
«HER AY BİR ÇEKİLİŞ»



beyaz sabun yerine
kremli
PURO
KULLANINIZ
PURO
GÜZELLİK VE CAZİBENİZİ ARTTIRIR



PURO
100 de 100 saftır

TURAL
Öksürüğü
Keser

Deniz Yollarının
Lüks, Konforlu, temiz vapurları
Sür'at ✶ Konfor ✶ Leziz yemek bakımından
En müşkilpesent yolcuları dahi memnun eder.
Her hafta
Akdenizin bütün limanlarına muntazaman seferler..

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI
KİNİNLİ
GRİPİN
BAŞ VE DİŞ NEZLE GRİP
GRİPİN
KİNİNLİ GRİPİN
GRİPİN
4 SAAT ARA İLE GÜNDE 3 ADET ALINABİLİR

Ankara Sigorta
Emniyet ve istikbalinizin kalesidir
Merkezi : Büyük Postahane karşısında.
Telefon : Müdür: 29603
Santral: 24815
Telgraf: ANTAS
İSTANBUL

Akbaba

Sayı: 61 — Cilt: 3 — 14 MAYIS 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ

Hafifliğe Dâir

Hayır, kürsü şeyhi gibi kadınlarımızdan şikâyet edecek değilim. Hayatımızda hafiflik, geçinmenin ağırlaştığı nispette artıyor.

Şu gazetelerimize bir göz atınız: Hepsinin birinci sahifesinde mutlaka baldırı çıplak bir -ama en az bir- kadın fotoğrafı var: Bu, ya Parisli kızları protesto eden İngiliz güzelleridir, ya, bilmem kaçıncı kocasından boşanan bir sinema yıldızı... Etrafını çerçeveleyen haberlerse, Kore cephesinden sıçramış kan pıhtıları!.. Makalelerin başlıkları, ağır başlı bir magazin için bile hafif: «Kadın mı şehvetlidir, erkek mi?..» «Cinsî bitkinlikler ve cinsî azgınlıklar!..» yanında, ticaret odasının yayınladığı geçim endeksi!.. Ve muhakkak bir de eski Mısır kralı Faruk'un harem hayatını anlatan resimli roman!..

Hani -Falih Rıfkı duymasın- insanın mürteci olacağı geliyor.

Hayatımızda hafiflik sade bu mu?.. Ya kıyafetlerimiz?.. Şu ecdadımızın kolalı gömleklerini, uzun paçalı donlarını, kürklü paltolarını, redingotlarını bir yana bırakınız.. yazın, en sıcak günlerde bile, zamane gençleri, kravat - sız, eldivensiz, hattâ şemsiyesiz sokağa çıkmazlardı. Şimdi, paçası kasıklarda bir şort, kolsuz bir gömlek ve ayağın yalnız tabanını örten bir sandal... Bu anlattığım 1952 modeli erkek kıyafetidir. Bakalım, geçen seneki Bikinilerin, bu yıl ne şekil aldığını, iki ay sonra plâjlarda göreceğiz!

İşte, görüyorsunuz ki, kıyafette de Adem babamızla Havva Anamız kadar hafif - leştik...

Yiyecek bahsine gelince, geçtiğimiz caddelere şöyle sağlı sollu bir bakınız yeter: Kapanan lokantaların, ahçıların yerinde şimdi muhallebiciler, pastacılar, sandöviççiler sıralanıyor... Aman Yarabbi, bir, o başında maydanozdan zümrüt tacı ile kayık tabağa yaslanmış levrek balığını düşününüz, bir de şu, arasından incecik kaşar peyniri dilimi, hasta derisi gibi sarkan sandviçi... Bir, üstü altın kırmızısı bağlamış baklava tepsisini hayâl ediniz, bir de şu sıhhatsiz bir yüz kadar soluk sütlâçları, muhallebileri... Artık, günde iki öğün yemeğimiz, önümüze, pırıl pırıl kalaylı tencerelerde pişip, gümüş sahanlarda değil, incecik kâğıda sarılmış iki lokma halinde geliyor!

Hayatımızda baştan başa bir hafifleme var: Okumada, yazmada; giyinmede, kuşanmada; yemede, içmede... İşte görüyorsunuz ya, ben bile zamana uydum... Kalemimden fikirleri, hisleri, hattâ cümleleri, Sedat Simaviyi bile kıskandıracak tüy siklet bir baş yazı çıktı!

Akbaba



Zeynep, fakir bir köylü kızıydı...



Acıdılar, şehre getirdiler!...

123



KARAGÖZ



Yazan: AKBABACI

ON İKİNCİ FASLIN DEVAMI

(Kapı vurulur. İçeriye ayağında zıpkın, başında kenarları sırmalı başlık, elinde üç telli âşık sazı, Rizeli Temel Reis girer.)

Temel Reis — Vay Karacoz Çelebu, nasilsun iyimisun, hoşmisun, çeyfun yerinde mu? Uşaklar nasul? Yencemuz hanum naşul? Yine esçisi cibi dirdir edeyrmu? Karı kismunun ağzi kapatulmaz, da! Torba deyul ki, cavurun mali, çekup buzesun? Ha sen nasulsun Hacivat Çelebu? Biraz efçarli cibi coruniysin? Yoksam, pağamı öyle celiy? Atma içune! Conlunu ceniş tut! Senun terd tedikun piriktirmeye teğmez! Tağut citsun. Sizin uşaklar nasul? Hepsunuz iyisunuzdur, da?

Karagöz — Çok şükür, Temel Reis, ben de, çoluk çocuk da hepimiz iyiyiz! Sen nasılsın?

Temel Reis — Pen mu?

Karagöz — Sen ya, kim olacak?

Temel Reis — Uy, çesileyim sağa! Coriysin işte, nasul olacağum! Pilduğun cibi!

Karagöz — Yine eski işinde misin, Temel Reis?

Temel Reis — Pen mu?

Karagöz — Öyle ya, sen!

Temel Reis — Hançi işi soriysun? De biraz ki anlayayum!

Karagöz — Yine takaclık mı ediyorsun?

Temel Reis — Pen mu?

Karagöz — Sen ya!

Temel Reis — Yok, boşlamuşum oni! O işin sonu celmiy, Karacoz Çelepu! Karatenuz mu, uy Allahun pelâsi! Bakiysin yüzi cüliy! Cüliy ama, huyi bilinmiy domuzun! Yükliysin finduğu Rizeden. Kayuğun başunu tutturiysun Yoros burnuna! Tatlu tatlu bir gündoğusu esiy... Yelçen doli! Kayuğun purni piçak cibi çesiy sulari... Kıstiriysun tumeni koltuğuna, çeyif sende! Terken efendum, çikiy çavurun çeşişlemesi! Uy anam, Pulathanaya dar canuni atiysun!

Karagöz — Şimdi **ne iş yapıyorsun**, öyleyse?!

Temel Reis — Pen mu? Horon tepiym, türçü söyliym; pağlama çaliym! Ha senin anlayacağun, şarkiculuk ediym! Peni tanimiymisun se sumdan? Peni dünya taniy de sen nasul tanimiysun, uyukliymusun Karaçoz Çelebu? Saru Receple radyoda memleçet havalarinu çim çağiriy? Pen, Temel Reis! millet, Temel Reisi isteruz, teyi da başka temiy!

Karagöz — Temel Reis, senin şarkıcı olduğunu hiç bilmiyordum! Demek böyle bir hünerin de varmış!

Temel Reis — Nah, şu peş parmağumu coriymisun? Peşunun da ayrı ayrı hünerleru vardur. Şu baş parmağum, cemicidur! Haçan o (Rüyam kotrasi) mu, nedur, Uman tenizinu geçup celmiş... Ver pağa, Murat Reisun takasinu, bir cünde Aktenizu, Karateni zu, Kiziltenizu geçup celeyim sağa! Yanundaki parmağum pakircidur. Ona pitişuk durani kalaycidur. Yanindaki kalafatçidur. Cetir Emin Kalafatçiyu da corsun! Şu ufacuk parmağimu coriy misun, çalğicidur. İnanmiysin sözüme! Sağa bir memleçet havasi çalayum da, Temel Reisun yalan temedüğünü anla!

Karagöz — Zahmet etme, Temel Reis, hepsine inanıyoruz!

Hacivat — Öyle ya, zahmet etme, inaniyoruz!

Teme Reis — **(Sazını kucağına alıp akord ederek)** Yok, tinlemeden olmaz! **(Çalmaya başlar:)**

Ha puradan aşağu,
Pen inemem, inemem!
Ufacuksun a, yavrum,
Sözine inanamam!

(Sazı elinden bırakıp horon tepmeğe başlar:)

Uy, uy, uy, uy!
Uy, uy, uy, uy!

Karagöz — Yeter Temel Reis, ev yıkılacak!

Temel Reis — Peyenduniz mi?

Karagöz — Beğendik!

Temel Reis — Tanidunuz mi sesimu?

Karagöz — Tanıdık!

Temel Reis — Karacoz Çelepu, sağa bir şey tiyeceğum ama, sakun içune bir çotülük celmesun!

Karagöz — Gelmez, söyle!

Temel Reis — Hacivat Çelepuyla mebus oliymuşunuz, toğru mi?

Karagöz — Olmasını istiyoruz ama, bakalım kısmet!

Temel Reis — Olmasanuz, olma ymi?

Karagöz — Zaten olacağımız belli değil!

Temel Reis — Vazceçuniz, şu mebusluk işunden! Celun benumla, sizi cetureyim Topanede bizim Çakurun kahvesine!

Karagöz — Çakırın kahvesine gidip ne yapacağız?

Temel Reis — Kahvesine, tedumsa, çalğusu var, içkisu var, yemeğü var! Karusi, kizi, kokonasu, hepsu tamam! Galatyanun çibar takumu celiy! Millet doli kum cibi! Cirin siz da pizum çalğu heyetune!

Karagöz — Bakalım, bizi alırlar mı?

Temel Reis — Payilurlar pilem! Gecede yirmi beş kâğuda nasulsiniz? Yemeğü, içkisu da Çakurdan çaba!

Karagöz — Güzel Temel Reis ama, bir defa şu işe girdik, mebus olamazsak dediğini yaparız!

Temel Reis — Siz pilursunuz, penden cunah citti! Karacoz Çelepu, Meclusa cirersenuz, bizum Saffet Paştimari corursunuz da!

Karagöz — Mecliste ise görürüz!

Temel Reis — Ona penum tarafumdan teyunçi, Saffet Paştimar, Temel Reis sordu: Zencun adamsun, hânedansun, işin cücun var. Ne ariysin bu gavgalu, curultulu yerde? Haçan piri çikup sana bir çotu lâf etti mu, susacak misun? Çeküp dank tiye alnindan vuracak misun? Nerede kaldi, hânedanluğun, Paştimurluğun öyleysa! Cit memleçetine, tütünleri sat, at paralari cebune, bak çeyfine! Vazceç bu işlerden!

Hacivat — İstifa mı etsin, yani?

Temel Reis — Etsin, da!

Hacivat — Temel Reis, halk onu seçtikten sonra neye istifa etsin? Şayet, bu sefer seçilmezse, istifaya hacet kalmaz, mesele kendiliğinden halledilir!

Temel Reis — Hacivat Çelepu, aykiri konuşma, penumle, tepem atiy! Seçulmiyecek da, Meclusa cirmiyecek mu?

Hacivat — Seçilmezse giremez elbet!

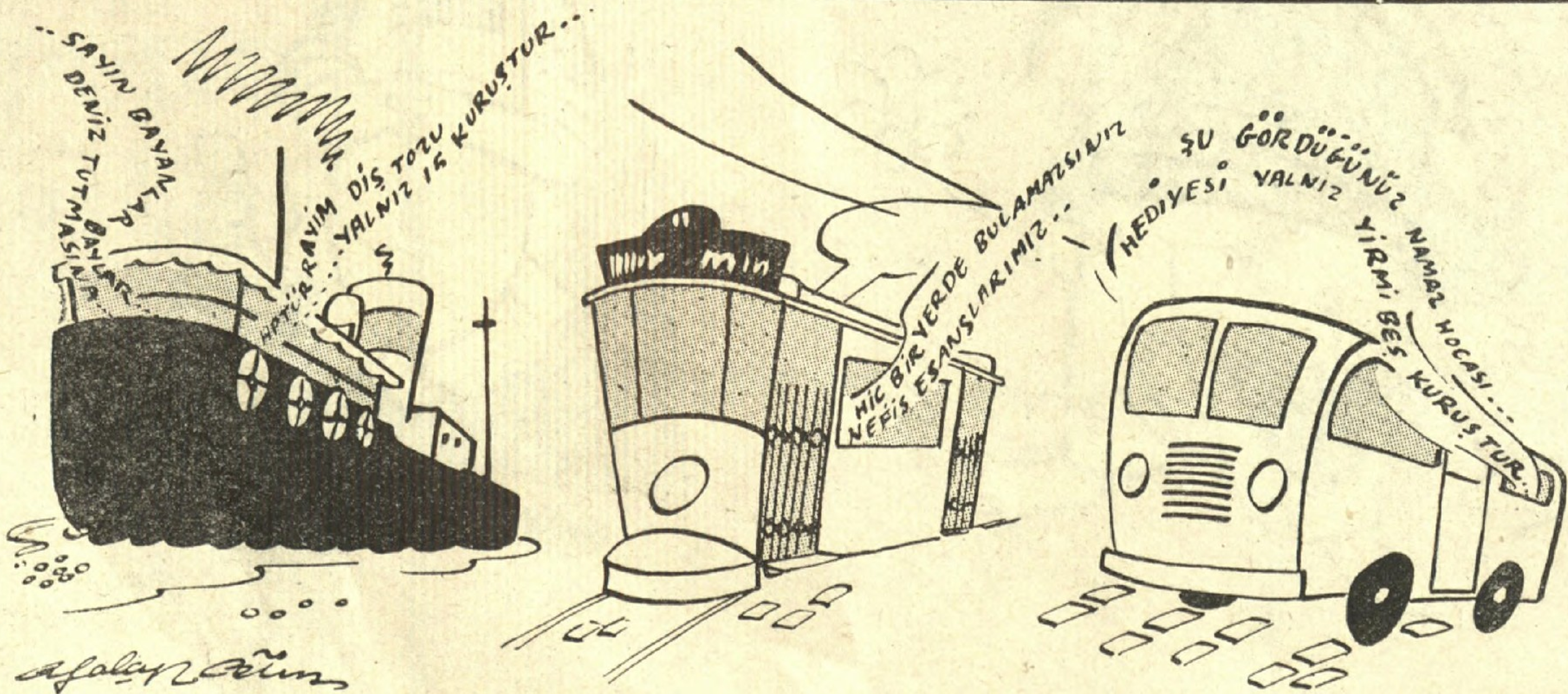
Temel Reis — Cidup çendi yerine oturamiyacak temek ?

Hacivat — Oturamaz elbette!

Temel Reis — **(Sinirlenmeğe başlar)** Uy, pen mebus olayum da bir tefa, coreyim, sen seçulmedun diye otursun yeruma **başkasu!**

Hacivat — Oturursa ne olur?

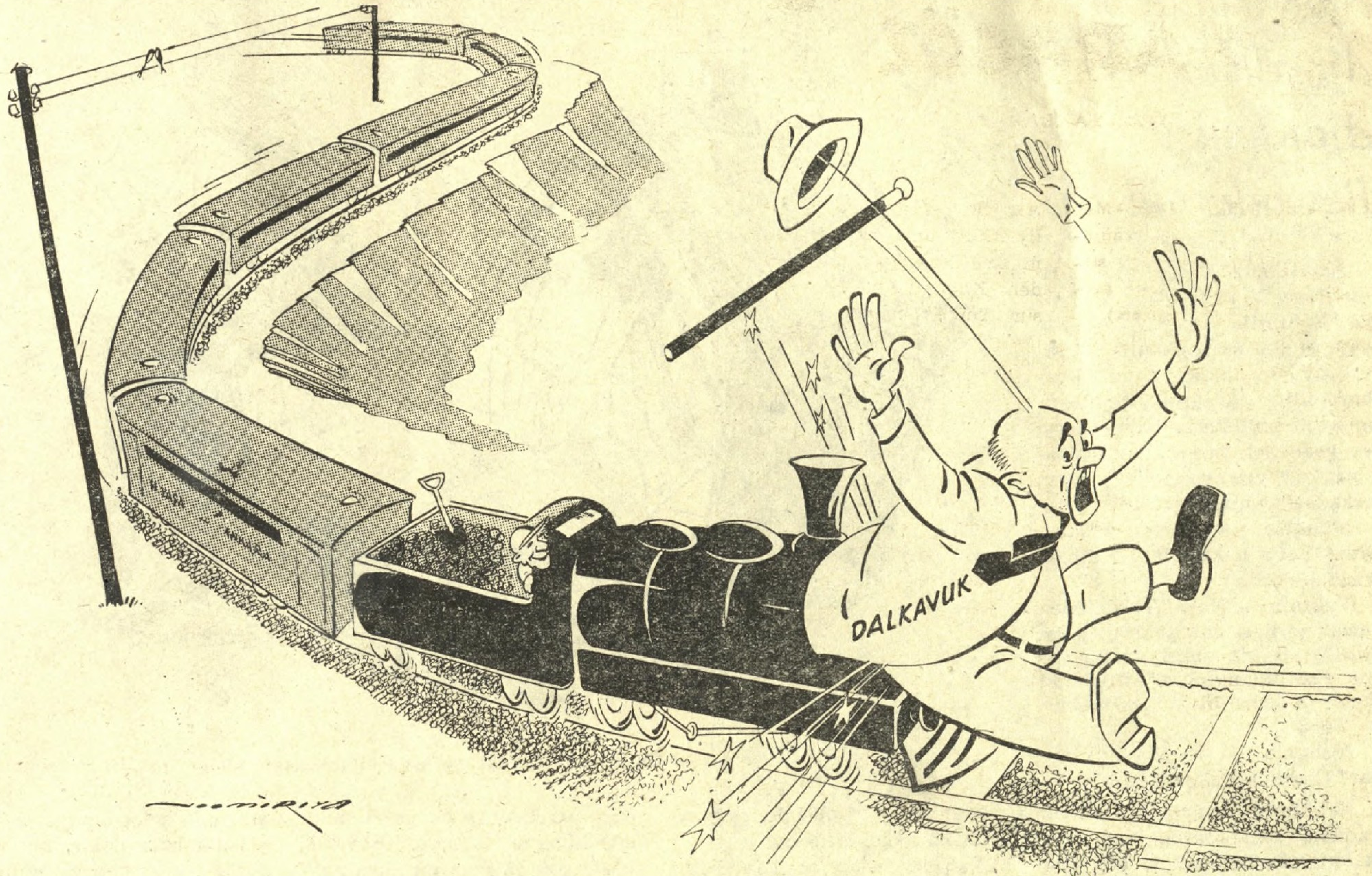
Temel Reis — Ya, pen onu temizlerum, ya, o peni temizler!



ÇARŞILARIMIZ!..

124

Gazetelerden : MEMURLARA TEŞYİ VE İSTİKBALLERİ MENEDEN BİR KANUN TASARISI HAZIRLANIYOR :



BİR TREN KAZASI!..

Hacivat — Temel Reis, Meclis dövüş yeri değil!

Temel Reis — Niye töğişiyirler öyleysa!

Hacivat — Onlar ayrı ayrı partilerden mebuslar!

Temel Reis — Niye ayri oliyrler? Pirleşsunlar! Millet, onlari pirleşsunlar diye cetirdi, ha oraya!

Hacivat — Öyle ama, çok parti olması lâzım! Demokrasi var!

Temel Reis — Hacivat Çelepu, aykiri konuşma tiyrim sağa, tepem atiy!

Karagöz — **(Yavaşça Hacivadın kulağına)** Ulan, Hacivat, demokrasi, memokrasi diye karıştırma, herif belâlıdır!

Temel Reis — Pen, temokraeiyu pilmiyim de pağa sen mu öğreticuğun? Pen 50 seçumlarinda memleçette Demirkirattum, da?

Hacivat — Neye böyle konuşuyorsun öyleyse!

Temel Reis — Balta'yu seçen pendum! Sanduğa aduni pen attum! Uy, çikarmaydular mebus da coreydim onlari!

Hacivat — Ne yapardın?

Karagöz — **(Yavaşça Hacivadın kulağına)** Ulan, herifin dalına basma, diyorum!

Temel Reis — Ne mi yapardum? Hacivat Çelepuy musun, ne sun, tepem atiy, aykiru konuşma tiyorum sağa!

Hacivat — Aykırısı falan yok, ne yapardın?

Temel Reis — Ne mi yapardum? **(Bir eliyle Hacivadın yakasından yakalıyarak)** Sen, ne Allahun pelâsi herifmuşsun!

Karagöz — Kızma, Temel Reis!

Temel Reis — Ne mi yapardum? **(Arka cebinden tabancasını çıkarır).**

Hacivat — Aman, can kurtaran yok mu?

Temel Reis — Ne mi yapardum onlara temokrasi pu!

Karagöz — Kusura bakma, Temel Reis, koy tabancayi cebine, affet!

Tefel Reis — Yok, patlaman cirmez! Bu herife temokrasiyi costereceğum!

Hacivat — Merhamet et!

Temel Reis — **(Tabancayi Hacivadın kulağının dibinde patlatarak)** İşte temokrasi!

Hacivat — İmdat!

Temel Reis — **(Tekrar patlatarak)** İşte temokrasi!

Hacivat — İmdat!

Temel Reis — İşte temokrasi! **(Tabancanın bütün kurşunlarını boşaltır. Dışarıda bağrışmalar, kaçışmalar olur. Hacivat bayılır.)**

Karagöz — Oh olsun kerata sana!

Temel Reis — **(Tabancayı cebine sokarak odadan çıkar.)** Hoşça kalun!

— Devamı gelecek sayıda —

Akbaba, S.61, C.3, 14 Mayıs 1953, s.5

Takvimden Yapraklar

KİRACILARIN DUASI !

Birdenbire bir misli kiralardaki artış,
Biçare züğürt halka fena halde dokundu :
«Vazgeçtik ilâhî, biz o cennetteki köşkten,
«Lütfet bize dünyada yeter bir gecekondu!»

KÖYLÜLERE :

Bereket, köylüler kiracı değil,
Yoksa yanmıştı onların da canı!
Köylüler, şükredin ki, halinize,
Zenginin köyde yok apartmanı!

MODERNİST ŞAİRE :

Kim şiirini dinlerse kalır hayret içinde,
Yok şüphe bu sanatta senin ustalığından!
Şayet azıcık anlayan olsun beni, dersen,
Kurtulmalısın önce akıl hastalığından!

Orhan seyfi ORHON

○

MANTIK

Ayakkabılarını yaptırdığı mağazaya girmiş, bağırıp çağırıyordu:

— Bu ne rezalet efendim... Avuç dolusu para verdim, iki ay bile giymedim...

Ayakkabıcı özür diledi:

— Biz ne bilelim a beyim sizin yaya dolaştığınızı... Müşterilerimizden hiçbiri hususi arabalarından aşağı inmezler ki...

125

Valimizin Amerikada, bir Amerikan Ajansına Beyanlarıdır

Amerikan - Press muhabirinin New York'ta şirin Valimiz Dr. Fahrettin Kerim Gökay'la yaptığı bir konuşmanın Türkiyed eyayın hakkı yalnız Akbabaya aittir. Aşağıya koyduğumuz bu mülâkatın başka dergi ve gazeteler tarafından iktibasına izin vermediğimizi sayın arkadaşlarımıza hatırlatırız.

Muhabir — Mister Gökay, New York hakkındaki intibalarınız nelerdir?

Valimiz — New York cidden güzel ve ileri batı şehirlerinden biridir. Fakat valisi ve belediye reisi bulunduğum İstanbulla kıyas edilirse bir çok noksanları vardır.

Muhabir — Ne gibi noksanlar? Caddelerimiz mi dar?

Valimiz — Hayır, İstanbulda caddeler daha dardır, bazı yaya kaldırımlarımızdan üç kişi yan yana geçemez. Daha doğrusu bir tek ana caddemiz vardır.

Muhabir (Hayretler) — O halde yer altı trenlerimizi eski sistem mi buluyorsunuz?

Valimiz — Hayır. İstanbulda yer altı treni, metro gibi şeyler yoktur. Yalnız Beyoğlunu Galataya bağlayan iki dakikalık mesafede küçük bir yer altı trenimiz var.



Damat — Bu kitabın 27 inci sayfasını kim koparmış?..

Muhabir — Belki de mağazalarımızı beğenmediniz?

Valimiz — Hayır, İstanbulda böyle mağazalar da yoktur.

Muhabir — O halde...

Valimiz (Mağrur bir jestle göğsünü şişirerek) — Sizin gecekondularınız yok.

Muhabir — Ne demek o?

Valimiz — İstanbulda açıkgöz bir adam, boş bulduğu herhangi bir arsaya bir kaç gece içinde iki üç odalı küçük bir ev kondurur. Arsa sahibi bunu yıktıramaz. Ben de bu gecekonduları himaye ederim. Böylece, âdeta gökten inen bu küçük evler sayesinde mesken buhranını önlemeye muvaffak oldum.

Muhabir (Düşünceli) — Doğrusu, Amerikanın hiç bir yerinde böyle evler yoktur.

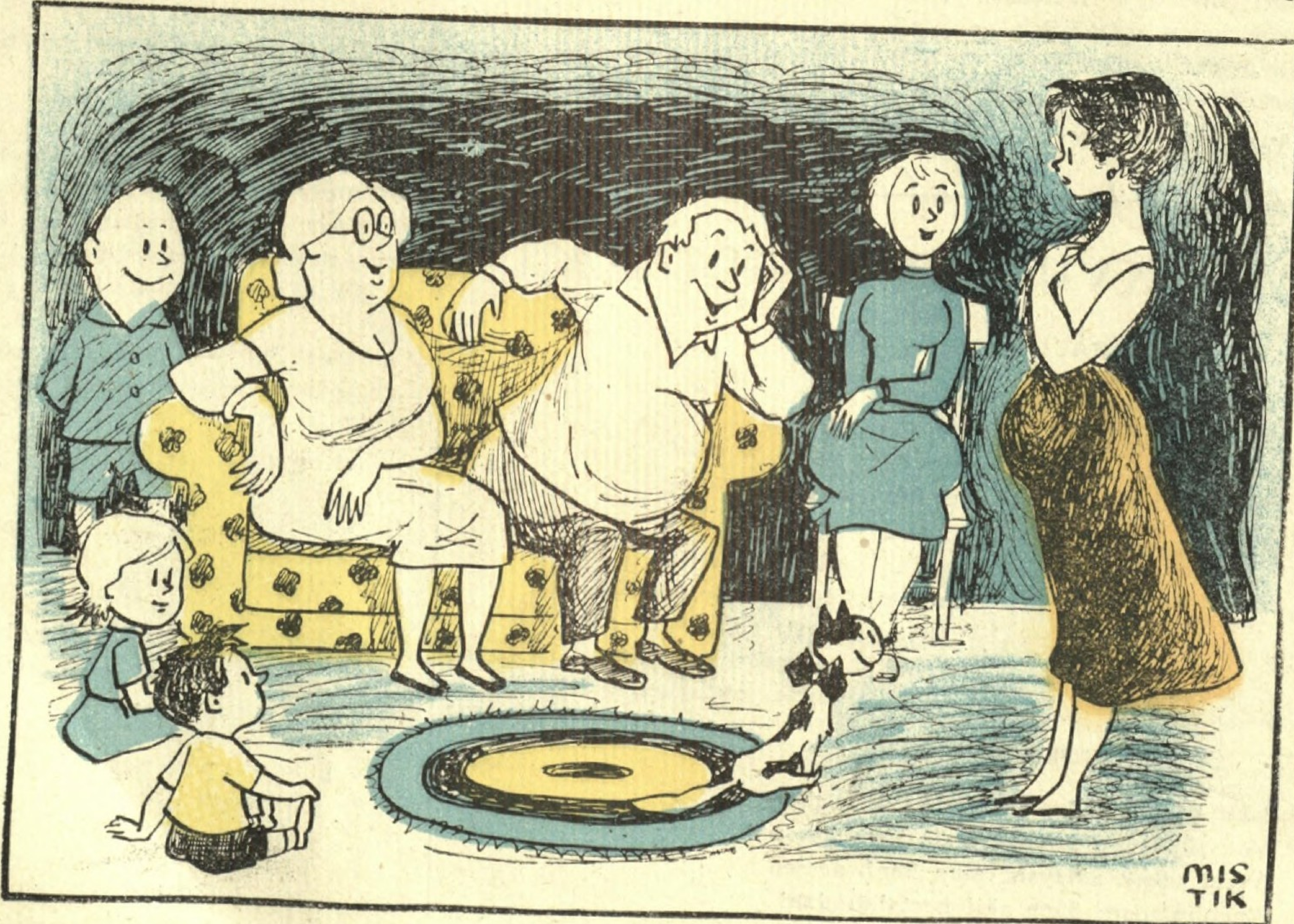
Valimiz — Sonra İstanbulda bir dolmuş sistemi var.

Muhabir — Nedir o? Lûtfen onu da izah eder misiniz?

Valimiz — Bir otomobilin içine, birbirini tanımıyan beş kişi, hattâ şoför açıkgözse altı kişi tıka basa dolar, bir semtten öteki semte giderler ve taksi ücretini aralarında paylaşırlar.

Muhabir — Pek güzel, Ekselâns... Türkler umumiyetle küçük yapılı, kısa boylu insanlar mıdır?

Valimiz — Hayır. İri yapılı ve uzun boylular da vardır. Meselâ benden evvelki İstanbul Valisi Dr. Lûtfi Kırdar bana nisbetle bir dev sayılır. Fakat bizde hükûmetler idare âmirlerini



— Küçük sırrını hâlâ bizden saklamak azminde misin Neclâcım?..



AYNİ ŞEY

Muvaffak Benderli, Esat Mahmudu görünce kolundan tuttu:

— Aman, nerdesin yahu? Seni arıyordum. Şeyi soracaktım, kimdi o geçen hafta yanında gördüğüm sarışın kadın?

«Son Tren» muharriri, tenezzülsüzlükle dudak büktü:

— Meraka değmez azizim, dedi, onbeş gün evvel yine benimle gördüğün esmer kadındı!...

O

BİLGİ

Halil Lûtfi Dördüncü, kardeşi Mithat Dördüncü'ye sordu:

— Taksi ile otobüs arasında en esaslı fark nedir?

— Bilmem?

— Taksiye bineceğine otobüse bin bir kere, hemen öğrenirsin!

NE YANDAN?



Kadınların yaşı sorulmaz. Ama yine de o toplantıda söz yaştan açıldı. Yaşlıca bir hamfendi, itiraf edercesine:

— Ben de otuzuma yaklaşıyorum! deyince Cevat Fehmi dayanamadı:

— Hangi taraftan efendim?

bir uzun, bir de kısa boylu adamlardan seçerler.

Muhabir (Hayretle) — Çok şey!.. Bunun sebebi nedir?

Valimiz — Sebebi her insanın boyuna göre dünya görüşü değişir. Meselâ benden evvelki vali ve belediye reisi iri yarı olduğu için şehirde hep geniş caddeler açar, büyük binalar, stadyomlar, operalar yaptırırdı. Benim zamanımda gecekondular gibi küçük binalar çoğaldı, caddeler kalabalıktan daraldı, âdeta şehrin hacmi küçüldü. Her vali şehri kendine benzetiyor, böylece İstanbulun çeşitli istikametlerde gelişmesi mümkün oluyor.

Muhabir — Amerikan gazeteleri, sizin, sarhoşların bel kemiğinden su aldırdığınızı yazdılar, doğru mudur bu?

Valimiz — Doğrudur. Ben eski bir içki düşmanıyım. Kimi sarhoş görürsem yakalatır, belkemiğinden su aldırırım.

Muhabir — Sizin resmî ziyafetlerinizde içki bulunmaz mı?

Valimiz — Bulunur. Sizde olduğu gibi ben kokteyl partiler de veririm. Fakat toplantılardan sonra içki içenleri yakalatır, karakollara götürüp bel kemiklerinden su aldırırım.

Muhabir — Bütün bu aldırdığınız suları ne yaparsınız?

Valimiz (Düşünceli) — İyi sordunuz. Bunu şimdiye kadar hiç düşünmemiştim. (Birdenbire zıplayarak) mükemmel bir fikir. Buldum!

Muhabir (Hayretle) — Ne buldunuz?

Valimiz — İstanbula dönünec bu suları şişelere koydurup satışa çıkaracağım.

Muhabir (Büsbütün hayretle) — Ne işe yarar bu sular?

Valimiz — Mükemmel içme suyu olur.

Muhabir — Ne diyorsunuz? O pis sular içilir mi?

Valimiz (Başını sallıyarak) — İçilir, içilir... Siz bizim İstanbul halkının içtiği suları bir görseniz, belkemiği suyu onların yanında zemzem gibi kalır!

Muhabir — Hayret! Hayret! Bütün bu söylediklerinizi çok garip buluyorum!

Valimiz — Amerika garabet diyarı diye meşhurdu. Gördünüz mü? İşte şimdi ben İstanbulu dünyanın en meşhur garabet şehri haline getirmeğe çalışıyorum!

O

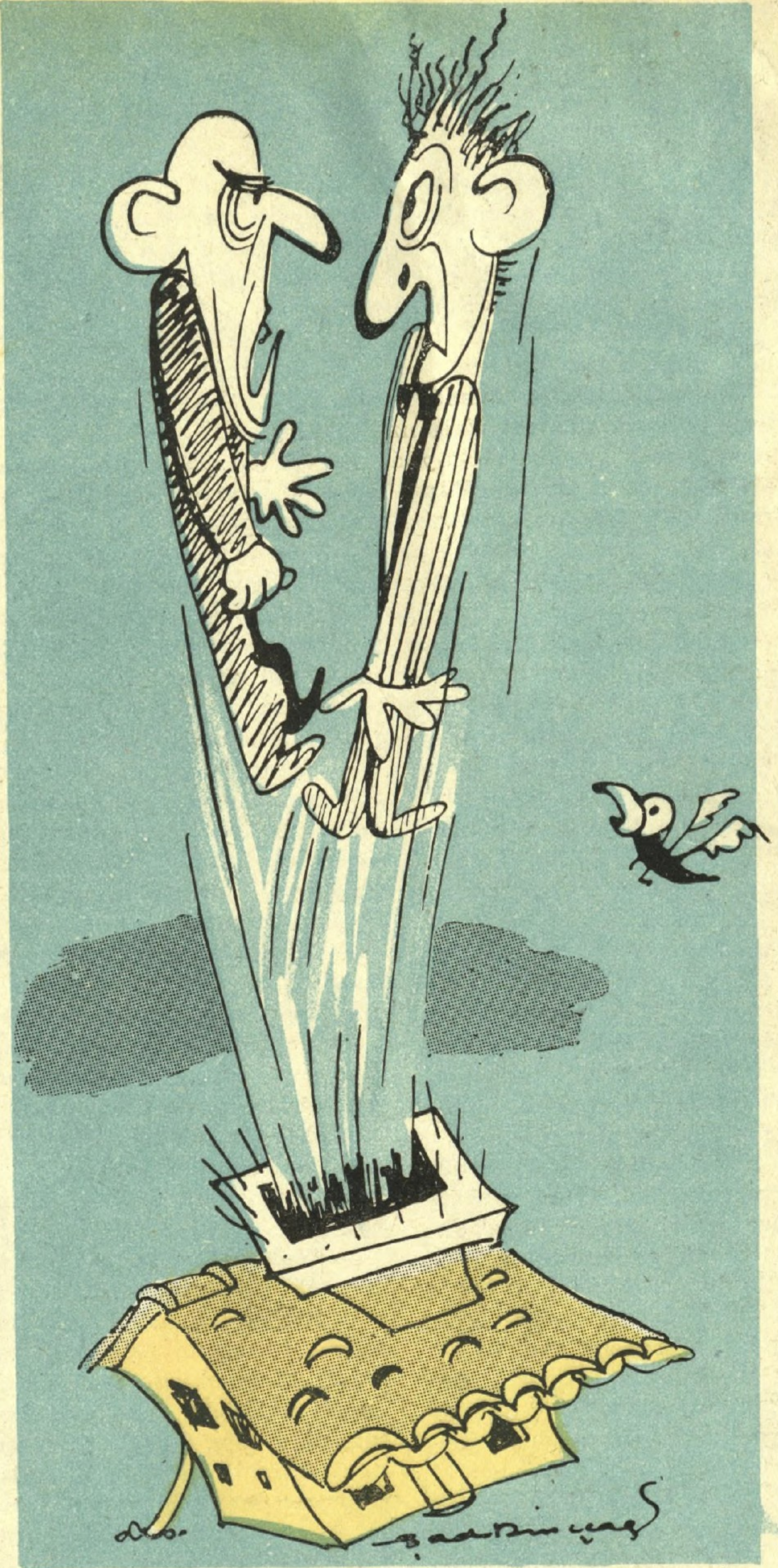
DİLEK

Erenköyüne, bir ahbaplarını ziyarete gitmişlerdi. Genç kız güzel bir köşkün önünde durdu:

— Ah, dedi, şöyle bir köşküm olsaydı, ne iyi olurdu...

Delikanlı da bu dileğe katılmakta gecikmedi:

— Sahi şekerim, o zaman daha çabuk evlenirdik de...



— Nasıııl?.. Ben sana bu baca iyi çeker demedim mi?..







BİR DÜELLO HİKÂYESİ!..

KOLAYI

Dert yanıyordu:

— Bizim oğlanın o şırfıntıyla evlenmesine kat'iyyen razı değilim. Mirastan mahrum edeceğimi söylediğim halde dinlemiyor kerata...

Azmi Nihat, akıl öğretti:

— Bunu oğluna söyliyeceğine evlenmek istediği kıza söylesene...

NE DERLER?

Hüseyin Ramazanoğlu, mektepten dönünce babasına sordu:

— Babacığım, bekâr, evlenmemiş adama mı derler?

— Evet oğlum.

— Peki, evlenmiş adama ne derler?

Babası, Hüseyin'in kulağına eğildi:

— Şimdi olmaz, annen var...

HAKÇASI

Avukat Ekrem Onur'a bir müşteri gelmiş, çapraşık bir dâvayı anlatmağa uğraşıyordu. Ekrem dinledi, dinledi ,en sonra:

— Anladım, anladım, dedi, mesele nihayet bir izale-i şüyu'la halledilecek. Ama, bana kalırsa siz bu iş için bir avukata başvurun!...



Bir Tarih Doktoru ile Konuştum

İşit de inanma derler ya... Ben de inanmadımdı ama, sonradan iş bayağı gerçekleşti. Onun üzerine, bu yeni usul doktorla görüşmenin kolayını aradım. Kendisini Yenicaminin duvarına dayanmış, düşünürken buldum.

— Günaydın, dedim, zatıâliniz tarih ve sanat doktoruymuşsunuz öyle mi?

— Hayır, dedi, sizi görünce hatırladım, ben sanat baytarıyım...

— Aman, bu ne ince nükte böyle...

— Sahi söylüyorum. Bir meslekdaşınız bana sanat baytarı demişti de, onu hatırladım.

— Vallahi, demiş olabilir. Biz sizi doktor diye duyduk. Öyle sanıyoruz. İhtisasınız nedir?

Göğsünden hırıltılı bir kahkaha koptu. Zarif bir tebessümle otuz iki dişini göstererek:

— İhtisasım mı? dedi, tarih, sanat tarihi işte...

— Hayır. Meselâ hekimlikte dahiliye, hariciye, dişçilik gibi ihtisas şubeleri var. Sizde yok mu? Olur a, Osmanlı tarihinin, Bizansın, Selçuk devrinin mütehasısı olabilirsiniz...

— Hayır, ben hiçbirşeyin mütehassısı değilmi. Daha doğrusu her devir, benim ihtisas sahama dahildir. Unutmayın ki, sanatta ihtisas olmaz. Bakın, kos koca bir siyaset adamiyken, Churchill bile resim yapıyor...

— Hakkınız var üstad... Şurada burada sizin için yazılar yazıyorlar. Yanlış şeyler yazıyor diyorlar...

— Derler, dilin kemiği yok ki! Neymiş o yanlış şeyler?

— Küçük Dergide yazıyorlardı. Siz müzikten bahsetmişsiniz. Yanlış yapmışsınız.

— Ben yanlış yapmadım. Asıl onlar benden bahsetmekle yanlış yaptılar.

— Ha... bakın bu mümkün. Sizden bir de şunu sormak istiyorum: alelâde bir sanat tarihçisiyle dokotru arasında ne fark vardır?

— Biri, alelâde adamdır. Öbürü ise İtalyada gidip doktora vermiştir. Yani, fevkalâde bir kimsedir.

— Siz bu derin ihtisasınızdan ne yolda memleketi istifade ettiriyorsunuz?

— Yeniden, Akademiye profesör olmak için müracaat ettim. Orada serbestçe fikirlerimi müdafaa edeceğim. Millete sanat tarihi dersleri vereceğim.

— Şimdi neden yapmıyorsunuz? Bir mâni mi var?

— E, tabii. Şimdi hocayım. Sözlerimiz hoca sözü kadar tesir ediyor. Halbuki o zaman profesör oladağım... Yani kimse aleyhime ağzını açamıyacak. Otorite meselesi...

— Teşekkür ederim üstadım. İsminizi de sorabilir miyim?

— Hani beni tanıyordunuz?

— Şahsınızı tanıyorum. Otuz sene önce Ferah tiyatrosunun sahnesinde görmüştüm. Şimdi de doktor olduğunuzu duydum ama, ismen bilemiyordum.

— Yazın öyleyse: S. N. Tansu...

— Yok, rica ederim, şu kâğıdı elinizle imzalayın...

Uzattığım kâğıdı katlayıp imzaladı. İmzasının üstündeki satırları okumamıştı ama, bizce gayet mühimdi: «Aşağıda imzası olan ben, hakkımda yazılacak mizahî röportaja, başkalarına yaptığım gibi arşın arşın cevap göndermiyeceğimi önceden taahhüt ederim!»



YAZISIZ!..

TRAMVAYIN DERDİ...

İnleye inleye, Şişhane yokuşunu çıkıyordu. Hemen arkadan atladım. O kadar yavaş gidiyordu ki, bu atlayış, partiden partiye geçiş kadar tehlikesizdi.

— Ne o yahu? Ne bu halin? diye sordum. Tramvay arabası, virajı dönerken yürekler paralayıcı bir sesle: «Aaaaaahhhh!» diye feryadetti:

— Daha ne olsun? Şu İstanbul'un bizden daha bîçare nesi var? Beş yüzüncü Fetih Yılına harıl harıl hazırlananlar, bu arada bizleri de bir düşünseler ne olurdu sanki? dedi.

— Şikâyetin ne?

— Öyle sorma da, şikâyet etmediğin birşey acaba var mı, diye sor...

— Mubalâğa etme. Kuzu kuzu işliyorsun işte. Ne Şişhane faciası var artık, ne herhangi bir yoldan çıkma.

— Doğru, yoldan çıkanlar o kadar çoğaldı ki, bizimkiler göze çarpmıyor bile. Ama, bir tramvayın bütün saadeti bundan ibaret değildir ya. Bahar geldi demektir. Şehri fıstıkiye boyayacaklar. Biz yine soluk renklerle seyahate devam edeceğiz. Sokakların büyük kısmı ziftleniyor. Bize zırnık koklatmıyacaklar. Son yılına girmiş milletvekilleri gibi, yerimizden kımıldıyamaz hale geldik. Günde binlerce insan doldurup boşaltıyoruz. İti var, uyuzu var içlerinde. Yine de bizi bir temizliğe tâbi tutmuyorlar. Demir perde arkasında bile altı ayda bir temizleme yapılır. Hani, demokrasi nerde? Bizim canımız yok mu? Ama İstanbullular keyiflerine düştüler. Valisinin altında husus makam arabası, umum müdürünün altında resmî otomobil, şube müdüründe servis arabası. Tramvaya binen nerde ki onun derdini anlıyan olsun? Ötede, her sokak dolmuş durağı. Bir kere, biz her istediğimiz yerde durabiliyor muyuz? Vapur, tren, tramvay belli istasyonlarda dururken, dolmuşlar niye dilediği yerde dursun, yolcu indirip bindirsin? Ya o otobüsler... Zaten asıl onlar geleli çanımıza ot tıkandı... Bizi mahveden klâkson yasağı değil, otobüslerin zart zurtu...

— Biraz nefes almaz mısın?

— Hayır, ben devlet memuru değilim. Nefes alacak vaktim yok benim. Güzergâh belâsından mı bahsedeyim, ışıklı işaretlerden mi? Hangi derdimi dinlemek istiyorsun?

Doğrusu, hiçbirisini dinlemek istemiyordum ama, zavallının çenesi düşmüştü. Kurtuluşu, ilk durakta kendimi yere atmakta buldum. O hâlâ, inliye inliye, kendi kendine söylenmekte devam ediyordu.

— İstanbul Muhabiri —





— Bil bakalım, ben kimim?..

128

Bahar Antolojisi

A

Ağaçta yaprağa döndürdü rûzigâr beni
Hazâna muntazırım ömrümün beharında

B

Bülbüller öter, güller açar, şâd gönül yok
Bir böyleliğin görmemişiz fasl-ı beharın

Ç

Çok sürmedi geçti tarab-ı şevk-i beharım

E

Ey gonca açıl zevkini sür fasl-ı beharın

F

Fânilerin taksimi: Yaz, kış, behar sonbehar,
Artık bende her saat çiçek veren bir dalsın
Nenemin söylemeği bilmediği masalsın.

G

Gülgün, görün bana bir nevbehâr halinde

İ

İstanbulun öleydir baharı
Bir aşk oluverdi âşinalık

K

Kızıltoprakta oldum müsadif nevbehâra

L

Lâle faslı, îd hengâmı, behar eyyamıdır

M

Müjde ey güzel kuşum
Behara döndü kışım
Gülüyor içim dışım
Çilo bülbülüm çile!

N

Nevbehâr erdi yine kesb-i mesar eyyamıdır

Ö

Ömrümün neşesiz geçti baharı
Neyleyim behârı gülsüz olunca

P

Pirü cevan behâr behâr eyleriz sefer

R

Ruhumda behar açtı onun bülbülü sensin
Her gün bana bir taze çiçek neşesi verdin

S

Seyr-i gülşen edelim ey şivekâr
Nevnihalim geldi eyyâm-ı behâr,

V

Vuslat yine mi kaldı güzel başka behara

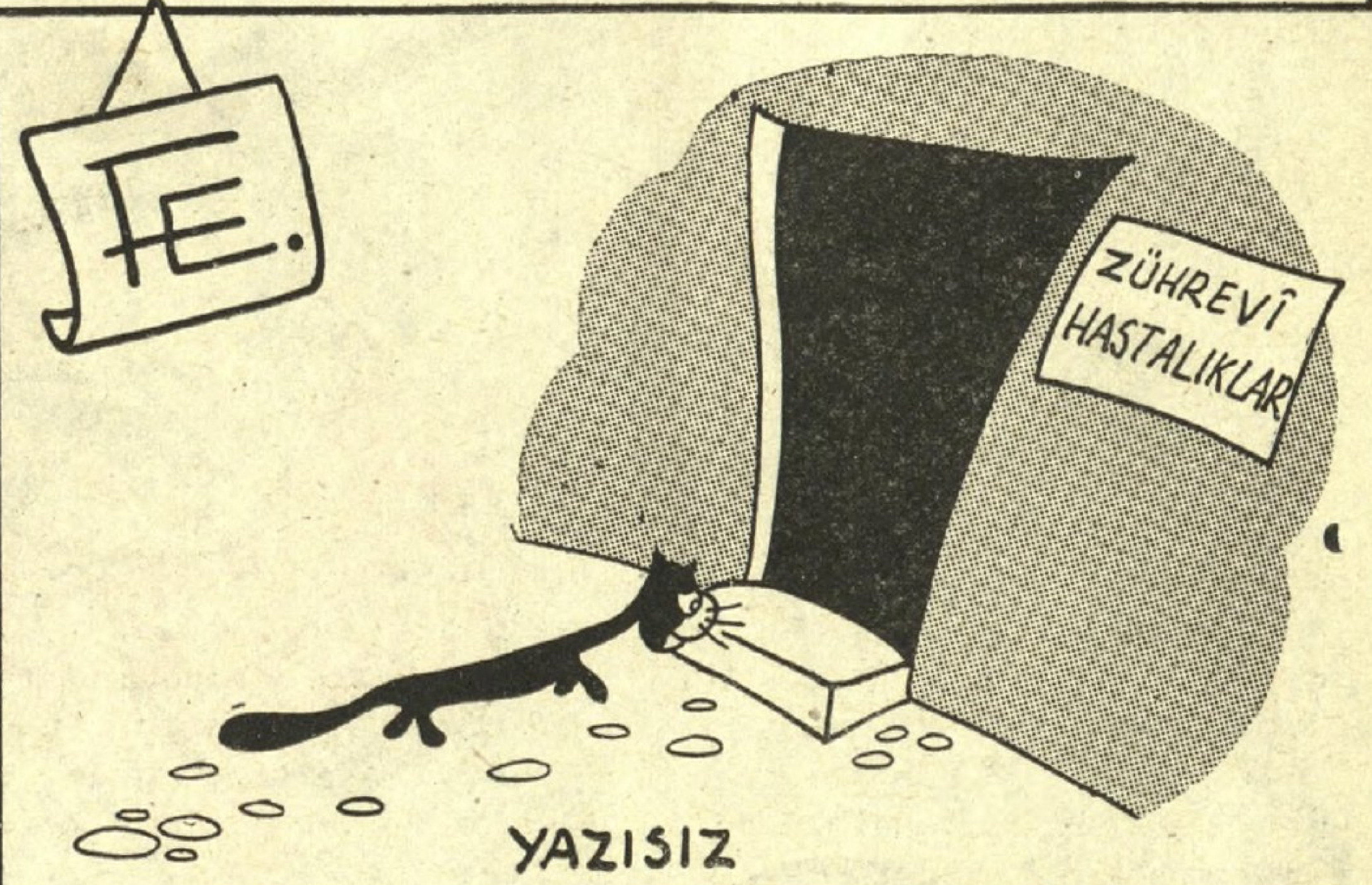
Y

Yeşillendi çimen çık gez ki hengâm-ı mesar oldu
Açıl güller gibi ey verd-i nâzım nevbehâr oldu.

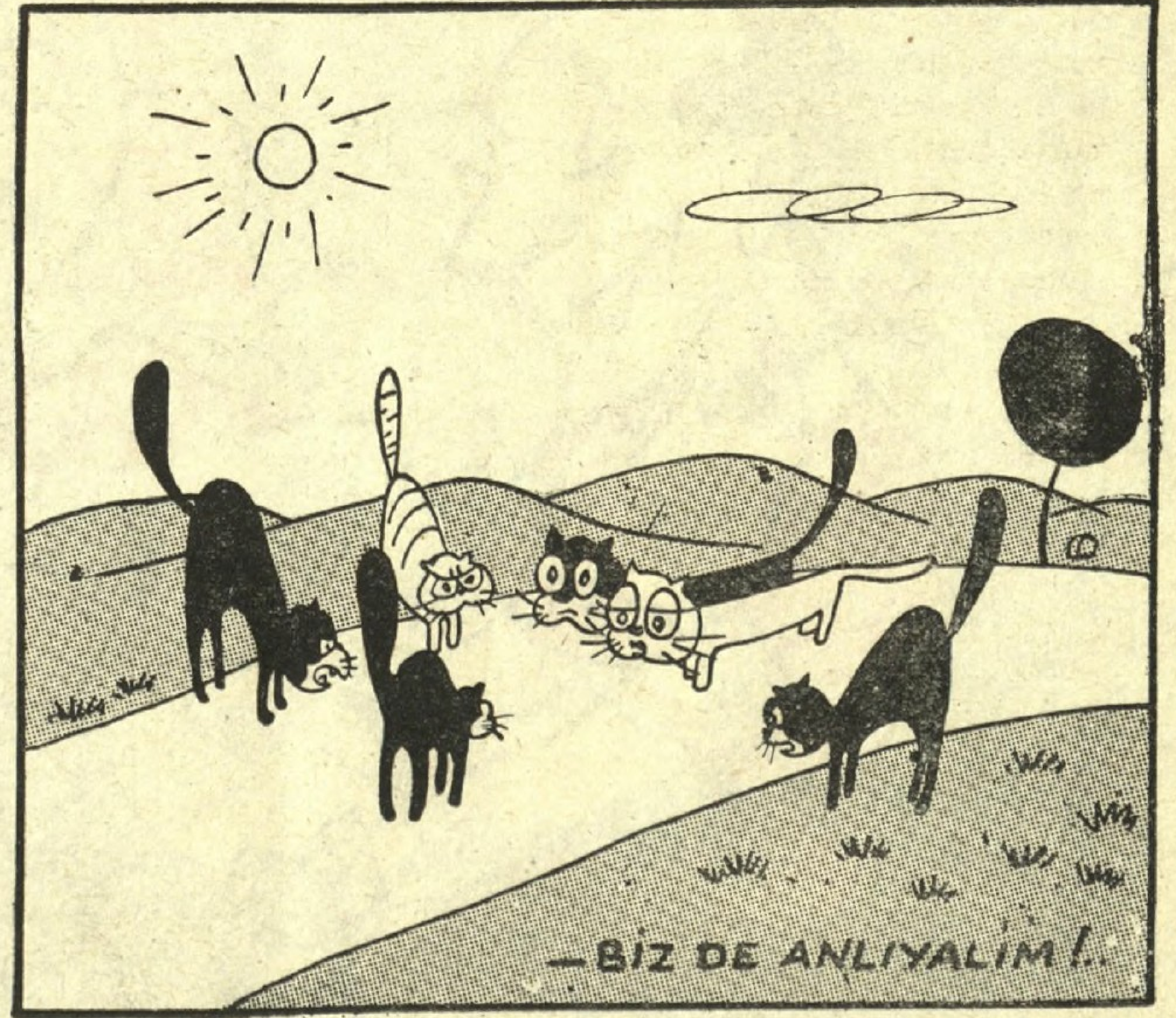




RANDEVU!..



YAZISIZ



BAHAR GELİNCE!..

Mümkün mü?..

Bir piyesten bahsediliyordu. Eserin temsilinde bulunmamış biri:

— Bilmem, dedi. Benim işittiğime göre pek fena değilmiş...

Biri itiraz etti:

— Amma da yaptınız ha. Bundan berbat bir şey olamaz.. Ben temsilde bulundum, pek fena bir tesir yaptı...

— Ne gibi?.. Meselâ ıslık çalma filân gibi bir şey olmamış...

İtiraz eden:

— Aman efendim, dedi. Herkes esnerken nasıl ıslık çalsın?..

Ucuz

Halil Lûtfi Dördüncü ile Reşat Feyi Yüzüncü, Babıâli'nin alt başında rastlaştılar. Halil Lûtfi, merakla sordu:

— Yine yazlığa çıkacak mısınız baharda?

— Evet. Geçen seneki gibi Sausiye'ye gideceğiz. Geçen sene çok güzel yandık, istifade ettik.

— Peki ama, yıkım olmuyor mu?

— Yooo... vücudumuzun her santimetre karesinin yanması beş liraya geliyor!

Tehdit!

Cücenin biri yolda uzun boylu bir adamla kavgaya tutuşur.

Yerden bitme cüce bar bar bağırır:

— Suratına bir tokat aşkedersem, görürsün!

Öteki gülerek cevap verir:

— Haydi aşket göreyim...

Cüce bir şey arıyormuş gibi hiddetle etrafına bakındıktan sonra:

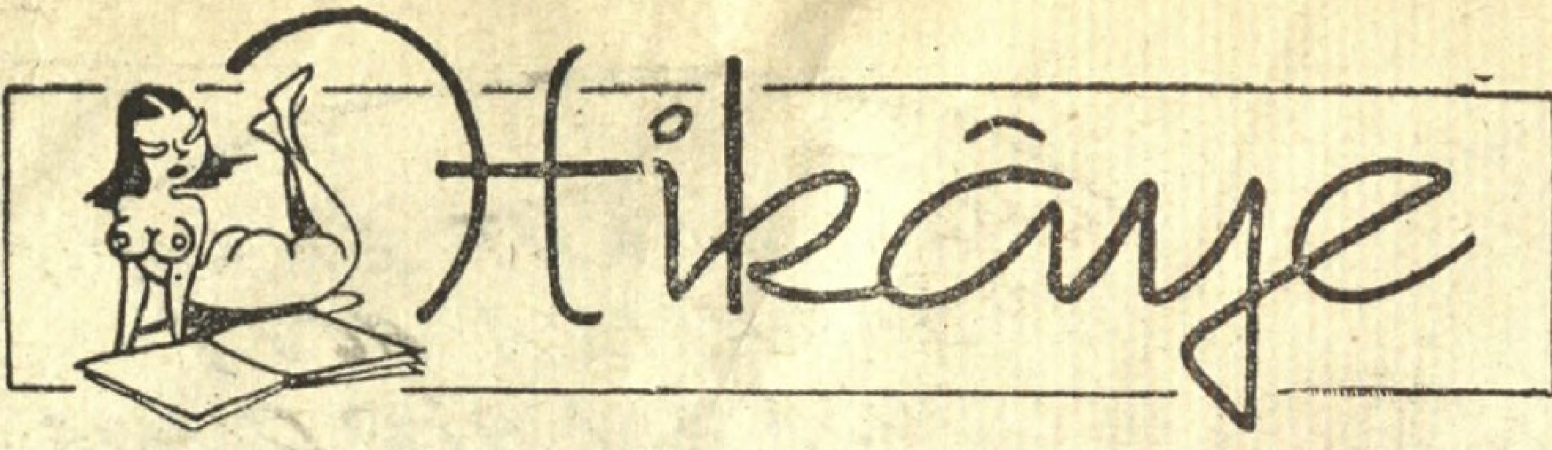
— Yine talihin varmış! der. Şurada elime bir merdiven geçseydi tokadı o zaman görürdün!.


AFERİN KOCA OĞLAN, SEN EYİ POLİTİKACI OLACAKSIN!
AÇILDI FÂLIN, GÖRÜN-DÜ HÂLIN..GÜZELSİN, CİVANSIN... AMA, GÜVENİL-MEZ BİR AFACANSIN!..
D.P.

Fal bakar, b


AMAN DİKKAT ET HACI, TOP SAKALINA ACI! İKİ DUŞMAN BİR OLMUŞ, YOK ARKANDA DUACI!..
M.P.
YAŞIN YETMİŞ, GENÇLİK GİTMİŞ... AMA GÖNLÜN TAZEDİR!... İSTERSİN Kİ, HALÂ SENİ GÖRENLER COŞSUN, CÜMLE ÂLEM PEŞİNDEN KOŞSUN!
C.H.P

akla döker!..



Niçin Dirildim?.

Size niçin öldüğümü anlatacak değilim. Öldükten sonra niçın dirildiğimi anlatacağım. Akıl akıldan üstündür derler. Benim aklıma da kimsenin aklı ermez. Geçenlerde aklıma esti, şöyle bir ağız tadıyla öleyim dedim. Bu istek birdenbire, apansız, arzu edilmedik anda damlıyan misafir gibi beliren hoş bir düşünce ve ender bulunan bir ilhamdı.

Bu hikâyeyi anlatırken maksadım, sizi ölüm-kalım meselelerinde derin bahislere sürüklemek değil. Zaten nerede derinlik varsa, iyi bilin ki, orada biraz da boşluk vardır. E, bu yaştan sonra boşuna çene çalacak değiliz. Evet, âni bir ilham geldi ve intihar etmek istedim. Bütün mesele bundan ibaret. Yalnız böyle bir isteğe gayet mantıklı, herkesin işitir işitmez münasip karşılıyacağı bir de sebep veya bahane bulmak lâzımdı. Zira, o sıralarda ne esvgilim tarafından aldatılmış, ne borsada iflâs etmiş, ne de herhangi bir dost kazığı yemiştim. Yani, ortada beni intihara sevkedecek hiç bir mâzeret mevcut bulunmuyordu ve bu hal de aşırı derecede canımı sıkıyordu.

Küçük devletlerin mukadderatı üzerinde pazarlık eden ve bu yüzden birbirlerine giren büyük devletler misali, Azraili nezdime davet ederek kendisiyle hayatım hususunda mahrem ve sıkı bir pazarlığa giriştim. O, selâmı sabahı bir tarafa bırakıp:

— Çabuk söyle, başka yerde işim var... dedi. Kırk katır mı istersin, kırk satır mı?

Şöyle bir dikilip:

— Bana baksana sen azizim, dedim, bu lâf ancak masallarda geçer. Vapur dolusu katır ithâl ettiğimiz bu günlerde kırkını birden bana tahsis etmek en büyük israftır. Satırlar ise, yazdığım yazıların şurasını burasını budayanlara lâzım. Ve sivrilmiş sözlere satır çalan da o kadar çok ki... kırk tanesini dünyada bir araya toplıyamazsın. İsrafa lüzum yok!

— Canım senin şimdi tasarruf falan düşünecek halin mi var?

— Olsun ,ben «büyüklerimiz» in irşatlarından asla ayrılmak istemem. Ölürken dahi...

— Darılma ama çok dalkavuksun! dedi.

— Hiç de değil... diye cevap verdim. İtaatın adını dalkavukluk koymıyalım. Sen bu işe başka bir çare düşün!

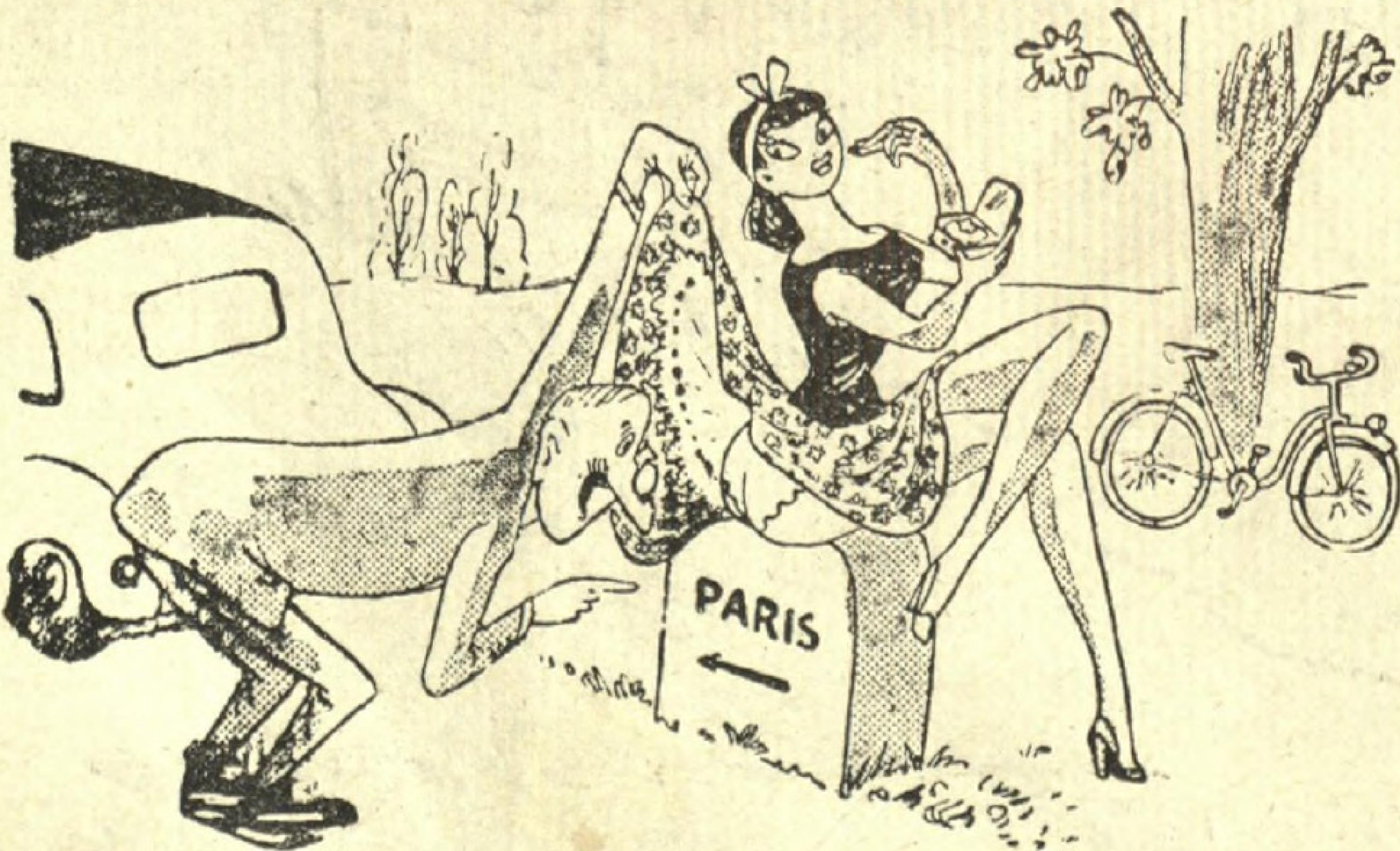
— Pekâlâ, dedi, Sarayburnundan denize atlamağa da itirazın yok ya?

— Var, dedim, ben modern bir insanım. Halbuki, Sarayburnundan atlıyarak intihar etmenin modası geçti. Ben, ölüm şekli hem modern, hem de şairâne olsun istiyorum.

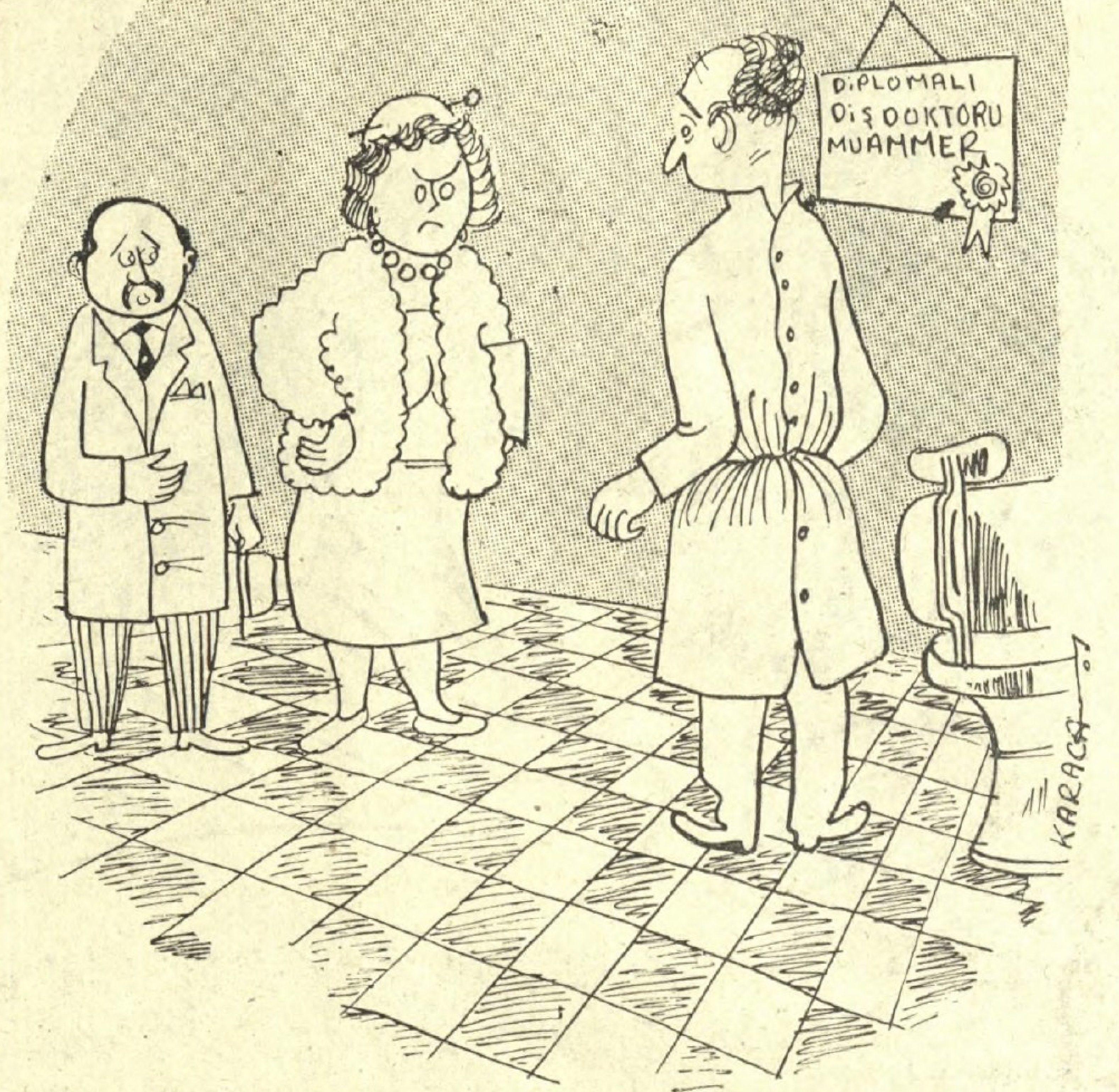
Azrail kaşlarını çatarak yüzüme ters ters baktıktan sonra:

— Şu halde Üsküdara veya Kadıköye geçerken vapurdan atla! dedi. Haliç de fena değil.. diye ilâve etti.

— Efendim, dedim dudak bükerek, ille «atlamak» ne oluyor sanki? Bugüne kadar atlatıldığım, atladığım yetişmez mi? Hem deniz şu günlerde adamakıllı soğuk, ölmeden önce bir de nezle olmak istemem.



— Hiç rahatsız olmayın, bu yoldan nereye gidildiğini öğrenmek istiyorum!..



Koca — «Dişim» den muztaribim doktor bey!..

O büsbütün içerliyerek:

— Sen benimle dalga geçiyorsun galiba, diye homurdandı. Ölecek adam nezle olup olmıyacağını düşünür mü?

— Benim gibisi düşünür, dedim. Mademki, bu fikir bana kendi kendine geldi, en iyisini beğenip seçmek hakkımdır. Yoo, bu hakka dil uzatamazsın. Senin vazifen bana ancak yardım etmektir.

— Orasını anladık. Ama sen de pek o kadar müşkilât çıkarma. Söyledim, işim çok. Oturduğun evin balkonundan atla!

Başımı esefle salladım ve son derece mahzun bir halle:

— Ev sahibi benim oturduğum kata balkon yapmamış, dedim. İkinci katla bizim kat arasında bu yüzden on beş liralık bir fark var. Hem de ben çocukluğumda sinemaya gidip Douglas Fairbanks'ı seyrettikten sonra, bizim sokak üzerinde oturan sevdiğim kıza caka satmak için kendimi onların evinin önündeki yıkık surlardan kaldırır kaldırır aşağıya atardım da yine bir şey olmazdım!

— Öyleyse, dedi, gece yatarken havagazı musluğunu açık bırak.

— Heyhat! diye içimi çektim. -«Burnumu çektim» demek edebiyatta ayıp kaçacağı için «içimi çektim».- Parayı veremedik diye geçenlerde bir memur gelip saati mühürledi.

Azrail Hazretleri sakalını kaşıyarak beni tepeden tırnağa düşünceli gözlerle süzdü. Talepten önce arzda bulunarak piyasayı kırdığım için fazla ses çıkaramıyordu. Sonra, bu gözler birdenbire parladı. Hamamda çok mühim bir fizik kanunu keşfeden ünlü Arşimet gibi «Buldum!» diye haykırarak boynuma sarıldı. Derisi öyle soğuktu ki, tüylerim diken diken oldu.

— Nedir o bulduğun? diye sordum.

— Sen ,dedi, en iyisi, kendini bir otomobil altında çiğnettir!

Bu teklif benim de hoşuma gittiği için:

— İşte parlak fikir diye buna derler! dedim. Üstelik modaya da muvafık... «falanca bir otomobil kazasına kurban gitmiş» diye kime anlatsan bal gibi yutar, alışmış artık. İntihar ettiğim kimsenin aklına gelmez. Yalnız, beni çiğniyecek zavallı adamın halini hiç düşünmedik. Bu şayet hususî bir araba ise mesele yok. Netice itibariyle bazı açıkgözler gibi, kendimi şöyle kazara çamurluğa falan çarptırır üstelik para da alırım. Ama bir taksi veya bir otobüs ise, şoföre acırım doğrusu! Belki çoluğu çocuğu vardır. Bu itibarla, beni çiğneyip öldürecek olan araba hususî araba olsun. Sonra, adamın hem kimi kimsesi olmasın, hem de cezaevine düştüğü takdirde sıkıntı çekmiyecek kadar bol parası olsun!

O, kendisine târif ettiğim şekilde bir adam aramağa gitti. Bekle Allahım bekle! Ancak gece yarısına doğru kan ter içinde döndü. Beraberce Taksim Meydanına çıktık. Orada sırala-



Saldık Bekçi

Bayan Neriman bir gece henüz uyumuş olan kocası Şerifi dürttü:

— Aşağıda bir ayak sesi var... Hırsız geldi galiba, dedi.

Şerif geniş bir adamdı, gözlerini açmağa lüzum görmeden:

— Vehim, dedi, yat uyu... Aşağıda iki hizmetçi var...

Yatakta bir yandan bir yana dönerek horlamağa başladı.

Ertesi gece ayni saatte Bayan Nermin tekrar kocasını rahatsız etti:

— Bahçemizde biri dolaşıyor.. Mutfak kapısından girdiğini gördüm.

Şerif bu defa kızdı:

— Yavrum biz sayfiyeye dinlenmeğe mi geldik, rahatsız olmıya mı?. Dedi. Bizim bahçede dolaşmak, mutfak kapısından geçmek kimin haddine düşmüş. Hem aşağıda aşçı var... Aşçı çoban köpeği gibi bir heriftir... Buradan kuş uçurmaz... Bırak Allahaşkına şu vehimi...

Üçüncü gece karısı yine kendisini uyandırınca Şerif fena halde kızdı. Karısiyle bir güzel kavga edecekti. Fakat Bayan Nermin; uzun boylu, beyaz pantalonlu bir erkeğin bahçe duvarından atladığını ve mutfağa girdiğini ona gözile gösterdi.

Bu bir hırsız olamazdı. Çünkü hırsız olsa dün gece ve evvelsi gece mutlaka evi soymuş olması lâzım gelirdi. Şu halde bu iki haftadanberi yanlarında bulunan hizmetçi Marikaya gelen bir misafirdi.

Maamafih gece yarısından sonra arka kapıdan gelen bir misafir ile karşılaşmak ne de olsa kazalı bir iştir. Onun için Bay Şerif sofaya çıkarak bir hayli gürültü yaptı, «Kimmiş o bakayım, şimdi tabancamı alıp aşağıya iniyorum» diye bağırdı ve biraz sonra yabancının yine mutfak kapısından bahçeye kaçtığını işitince hakikaten aşağıya indi ve gürültüyü işiterek uyanmış olan aşçıya çıkıştı:

— Ulan Ali!.. Sen kör müsün sağır mısın?.

Ali uyku sersemi cevap verdi:

— Aman estağfurullah Bayım.. Ne körüm, ne sağırım.

— Biz de adam diye canımızı sana emanet ettik!.

— Ne olmuş ki Bayım?..

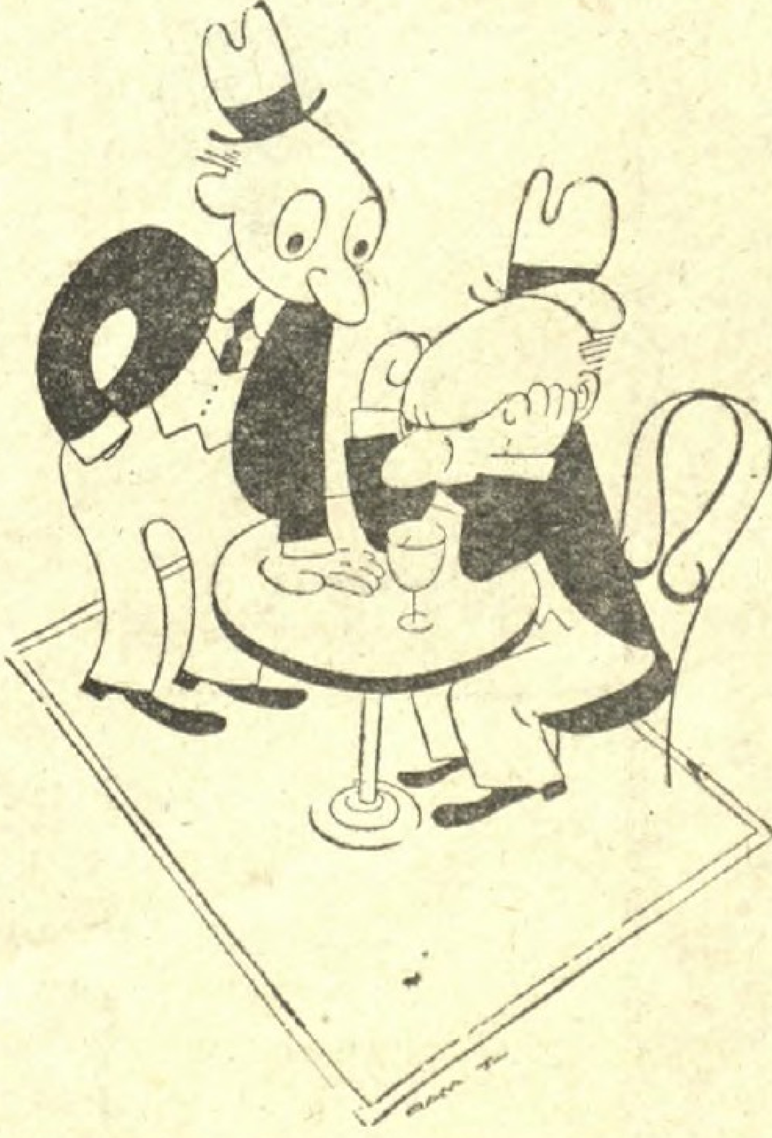
— Daha ne olacak... Herif her gece mutfak kapısından giriyor, senin üstünden atlıyor geçiyor, hizmetçinin odasında keyif sürüyor. Senin ruhun bile duymuyor...

Bu ittiham aşçı Aliye ağır gelmişti. Mânalı mânalı sırıtarak:

— Duymaz olur muyum Bayım, dedi, tövbe olsun hepsini duydum; ille...

— İlle ne olmuş...

— Gelen herifi bizim Bayana geliyor sandım da ondan ses etmedim.



— Ne düşünüyorsun?

— İstikbalim karanlık da onu düşünüyorum...

— Neden?

— Elektrik parasını veremedim de ondan!

Gazetelerden: 16 YAŞINDA BİR ÇOCUK ARKADAŞINI ÖLDÜRDÜ:



— Bizim çocuk tam yürümeğe başlıyordu, ne oldu bilir misin kardeş?
— Aman hemşire çabuk söyle, katil mi oldu?..

Sıkılmaz!..

Rasimle Bedri bir gazinoda tavla oynuyorlardı. Yenilen kahve paralarını verecekti. Rasim üstüste üç oyun aldıktan sonra bir mars ile Bedriyi temizledi.

Evlerine gitmek zamanı gelmişti. Rasim Bedriye:

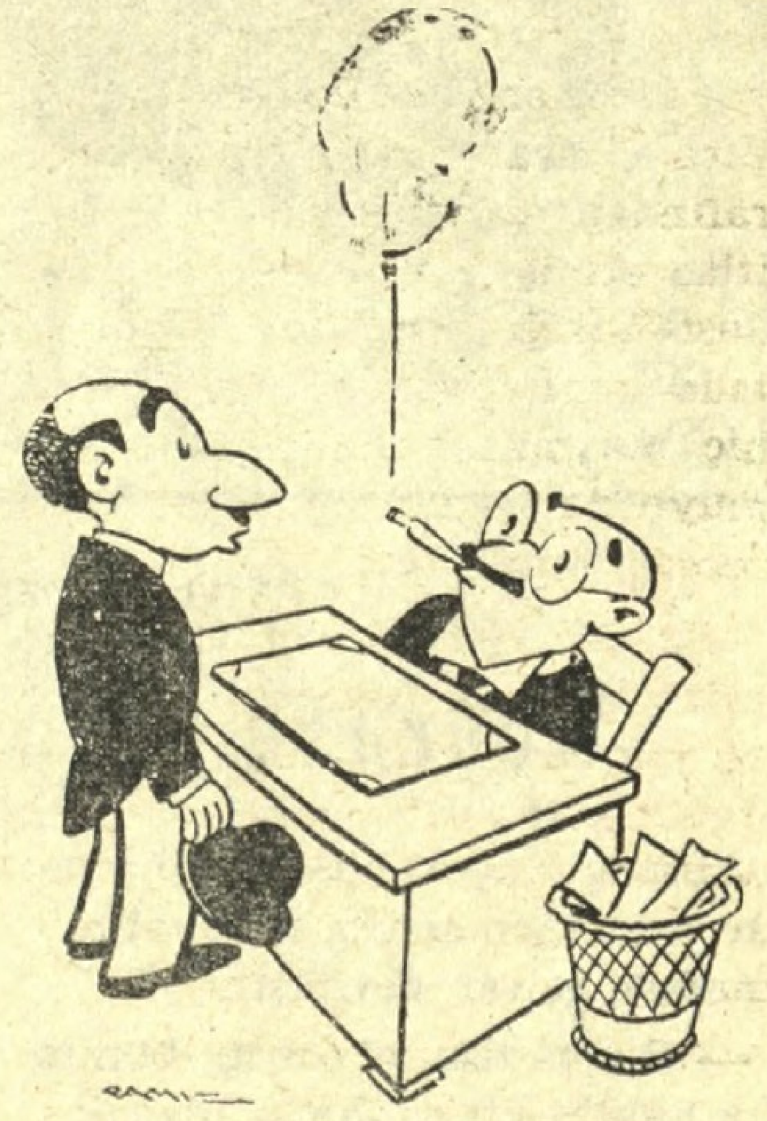
— Ne duruyorsun?.. Kahve paralarını versene dedi.

Bedri mahcup bir tavırla ellerini oğuşturdu:

— Bu sefer sen ver parayı, üstümde vallahi on param bile yok.

Rasimin birdenbire şapka başından fırladı:

— Ulan kalleş herif, dedi, parası olmıyan herif gazinoya gelir mi? Haydi geldi diyelim. Ne halt yemeğe oyun oynar? Tesadüf benim de üstümde para yok.. Haydi bakalım pirincin taşını ayıkla!...



— Müfettiş kasanızı tetkik etmiş, açık olduğunu söylüyor... Ne yapacaksınız?..

— Merak etmeyiniz efendim, anahtar yanımda, şimdi gider kaparım!..

nan hususî otomobillerden birisini işaret ederek:

— Bu arabayı kolla, dedi. Sahibi tam senin istediğin gibi.

Acı bir rüzgâr esiyordu. Soğuktan çenelerim birbirine çarparak adamcağızın gelip arabaya binmesini bekledim. Saat üçe doğru geldi. Hani, zil zurna sarhoştu. Tam gaza bastığı anda ben de kendimi balıklama tekerleklerin altına attım ve bu suretle öldüm.

Şimdi bakalım ne olacak? diye merak ediyordum. Bir iki polisle büyük bir ahali kitlesi tepeme üşüştü. Polis arabayı kullanan adama dönüp:

— Ehliyetiniz var mı? diye sordu.

Adam:

— Hayır, yok... dedi ve geğirdi.

Bir defa böyle bir cevap gücüme gitti. Öyle ya! Hiç olmazsa beni ezecek kimsenin «ehliyeti» olmalıydı. Acemi birisine ezilmiştim. Sonra adam, durup dururken kendini müdafaa yollu:

— Herif körkütük sarhoştu, dedi ve yine geğirdi. Ben volanı sağa kırdım sağa, sola kırdım sola geldi. Besbelli ki yalpalıyordu.

Bak sen işe... üstelik yalan da söylüyordu. Sarhoşun dik alâsı kendisiydi. Her şeye bir dereceye kadar katlanırım da, yalancılığa dayanamam. Vücudümden çıkıp giden ruhumu bir göz işaretiyle derhal yanıma çağırdım ve şöyle bir silkelenip dirildikten sonra ayağa fırlayarak herifin yakasına yapıştım:

— Bu zat yalan söyliyerek bana hakaret etti «Memur Bey»! dedim. Kendisinden dâvacıyım!

Öldüğümü gören herkesin hayretten faltaşı gibi açılan bakışları önünde o küstah herife ben de bir «şahsî hakaret dâvası» açtım. Bereket versin, daha karakola gelmeden suçunu kabul ederek sağ cebime samimiyetle bir yüzlük indirdi. Bunun üzerine kendisini affettim ve havagazı parasını yatırdıktan sonra, eve gelince kendime havagazında bir şekerli kahve pişirip keyfime bakmağı daha muvafık buldum. Bir havagazı parası da ihtihar sebebi olamazdı ya!

Mehmet ŞEYDA



ORTALIK YEŞİLLENİNCE!..

Doğrusu

Ahmet Koçer, yıllar yılı bekâr kaldıktan sonra, nihayet evlenmeğe karar vermişti.

— Bu hâdise, diyordu, benim için hakikî bir mükâfat olacak...

Selâmi Münir, güldü:

— Doğru Ahmetçiğim, dedi, cesaret mükâfatı!

Kuvvet

Eski çapkın, hastanedeydi. Kendisini ziyarete gelen bir arkadaşı, hastabakıcısına gizlice sordu:

— Kalbi nsaıl?..

Hastabakıcı gülerek cevaplandırdı:

— Fevkalâde kuvvetli; bugün üç kere bana ilânı aşketti...

Felâketin büyüğü

Bahar hastalıklarından bahsediyorlardı. Hafız Cemal Loknan Hekim:

— En kötüsü, kalb sektesidir, dedi, baharda artar ve tedavisi yoktur...

Kemal Saracoğlu içini çekti:

— Tabii, vizitesi de yoktur...

O

Tedavi

Sinirlerinden hastaydı. Doktor Kâzım Dağyoluna müracaat etti. Kâzım sordu:

— Neden şikâyetçisiniz? Neler hissediyorsunuz?

Hasta izaha başladı:

— Zaman zaman şiddetli bir gülmek ihtiyacına tutuluyorum.

— Kolay, etrafınıza bakının.. kâfi...

— Bazan içimden ağlamak geliyor, ağlıyamıyorum...

— O da kolay, komedi tiyatrosuna gidin..

— Bazan sebepsiz yere bağırıp çağırmak istiyorum, boşalacak yer arıyorum...

— Olabilir, o zaman İstanbul Belediyesini bir hatırlayın...

Hasta birdenbire ayağa kalktı:

— Teşekkür ederim doktor, dedi, bana mükemmel bir tedavi usulü öğrettiniz. Şayet bundan sonra içimden bir acıma hissi gelirse sizi unutmıyacağım!

O

Intikam

Muallâ, Sevdayı pastacıda görünce sordu:

— Ne o? Bu sene yazlığa çıkmıyormuşsun öyle mi?

— **Evet, öyle..**

— Neden?

— Eşten dosttan intikam almak **için...**

— Anlıyamadım.

— Anlıyamıyacak bir şey yok ki bunda... Her yaz onlar bana misafir gelirdi; bu yaz ben kapı kapı dolaşıp acısını çıkaracağım!

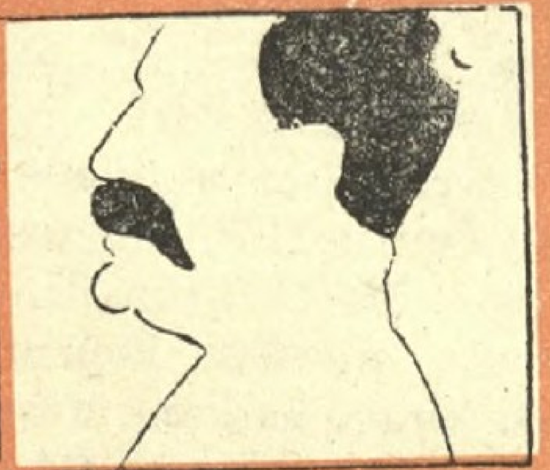
Bir komünistin istihalesi :



Marks..



Lenin..



Stalin..

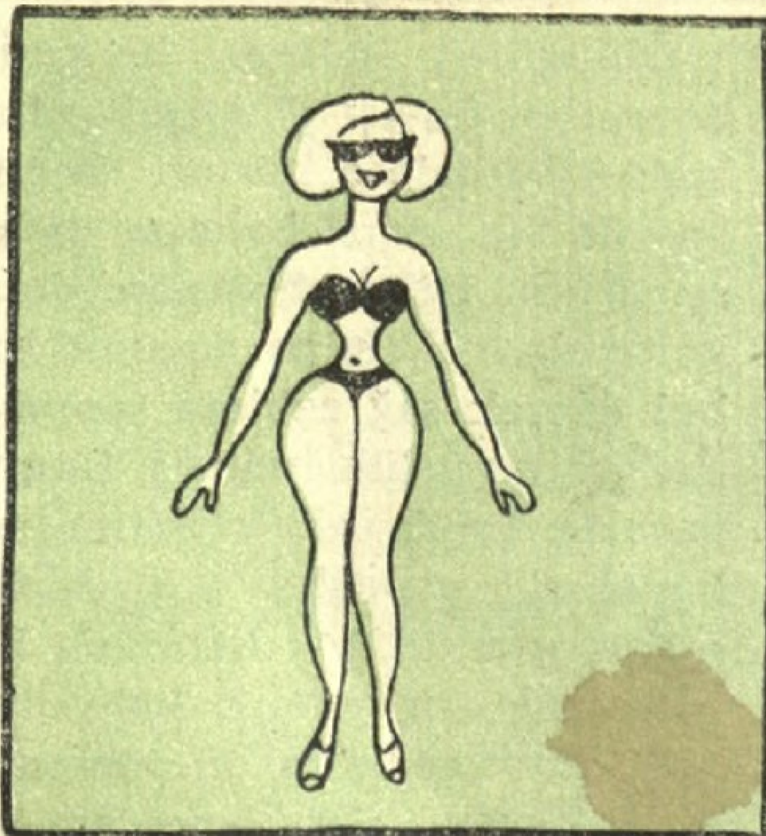


Malenkov..

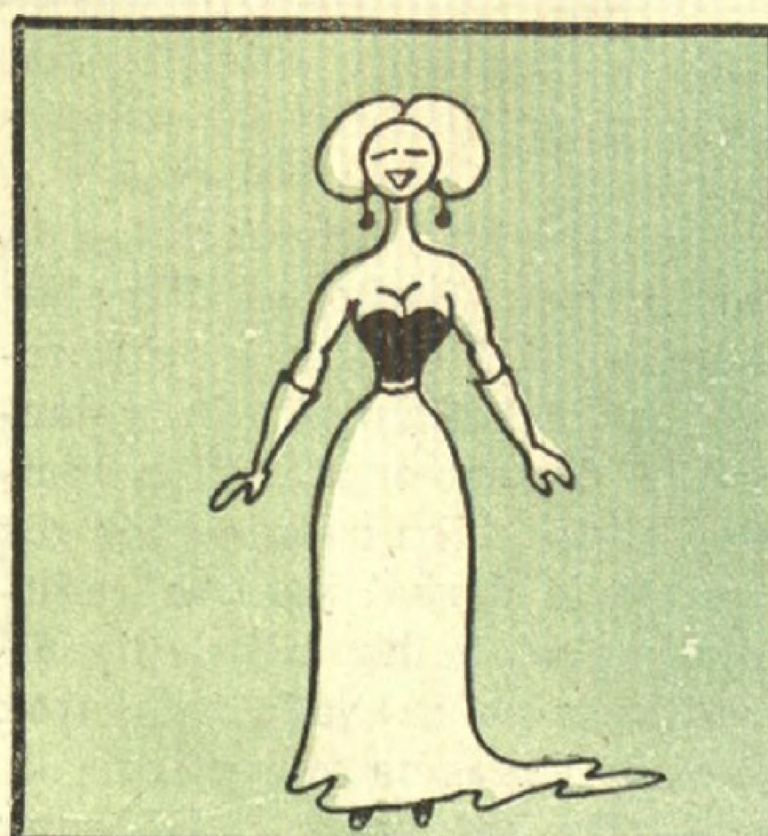


!?..

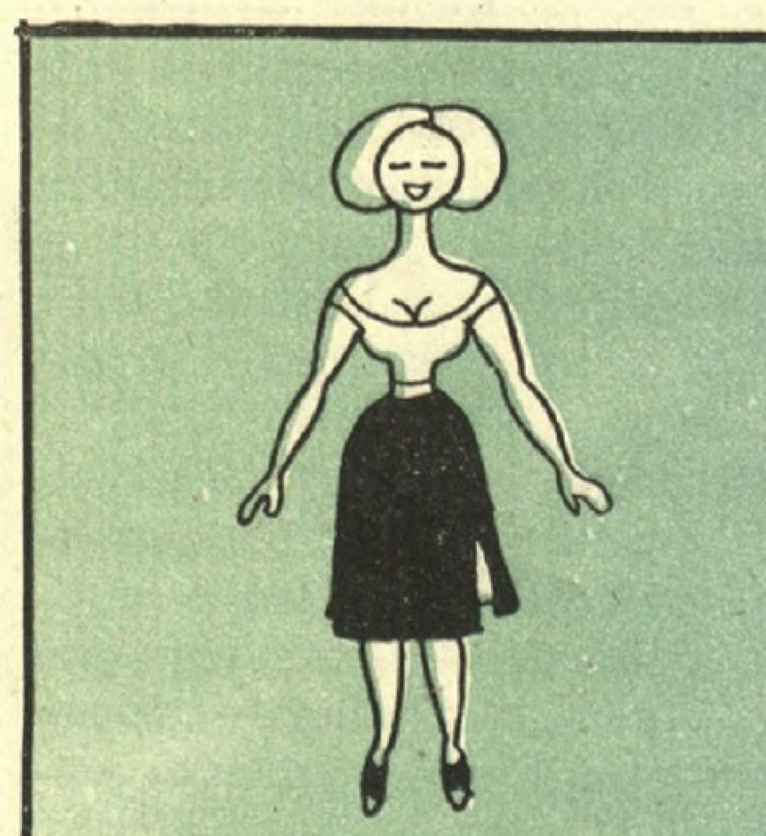
KADININ GİYİNİŞİ :



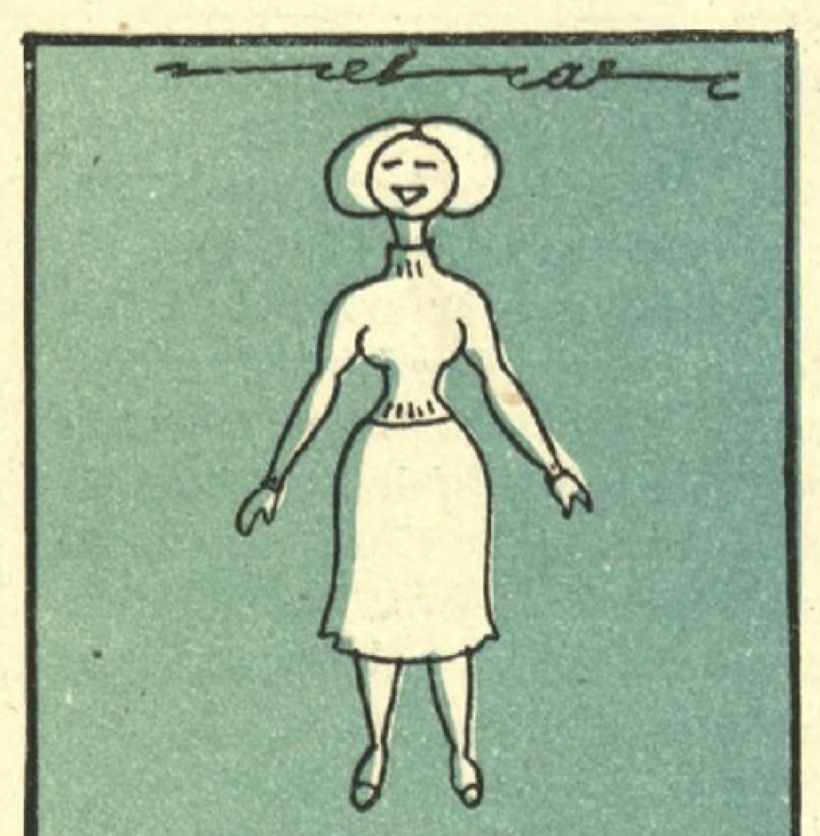
Plâjda...



Baloda...



Sokakta...



Evde...



DÜNYA KARİKATÜRLERİ





NİKÂH DAİRESİNE GİRERKEN :

— Bir dakika... Bekârlık hayatıma veda edeyim!..

— İl Travaso —



— Babaya nasıl cevap verilir, öğren!..

— İl Travase —



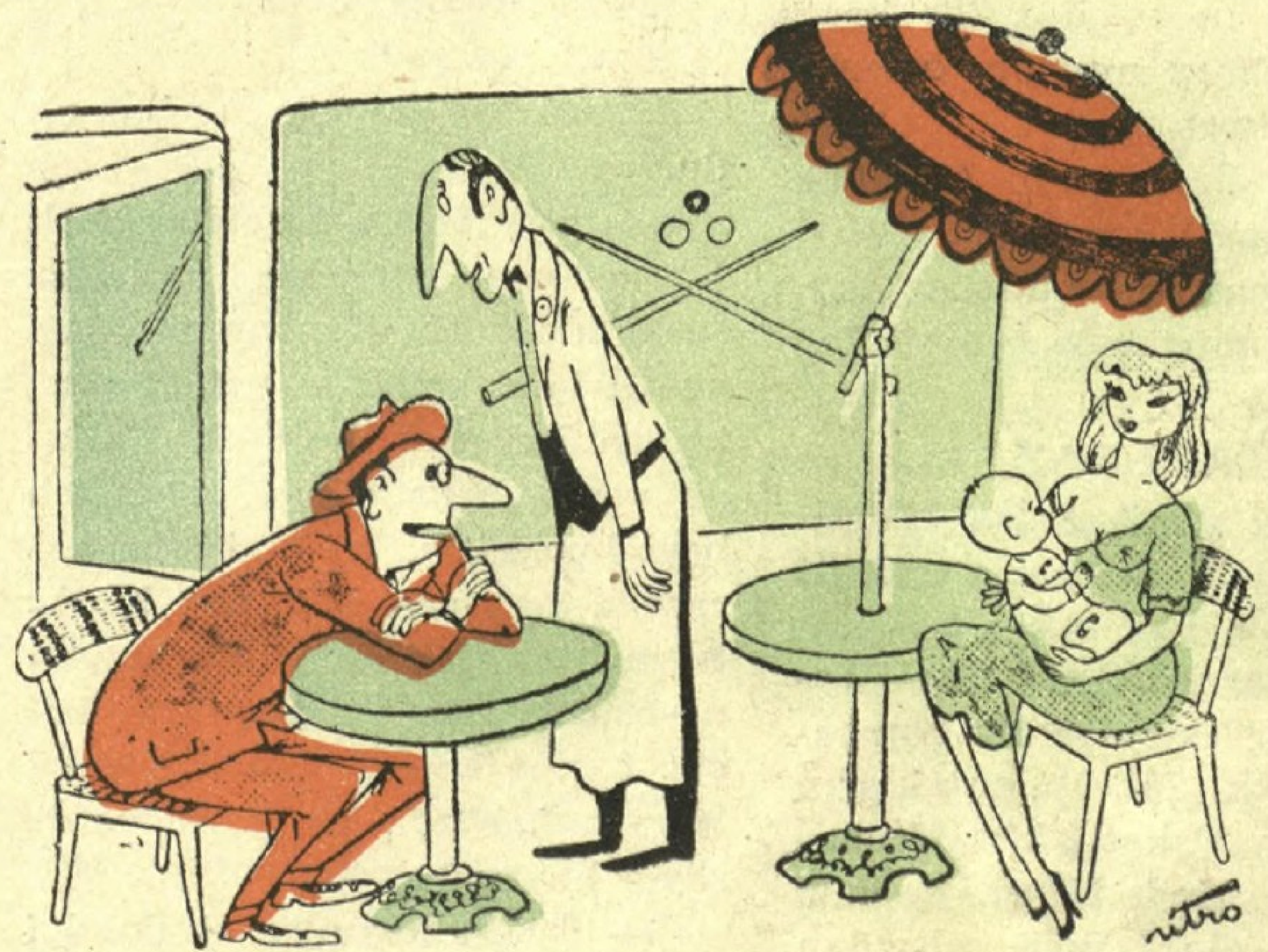
TATLI BİR BAHAR UYKUSU!..

— İl Travaso —



— Nonoş, bil bakayım ben kimim?..

— France Dimanche —



— Ne emrediyorsunuz?

— Şu küçüğün içtiğinden!..

BODRUMDAN PALASA





★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Edebî Roman : 26

— Abdullah bey, lâfı uzatmayın a canım. Bu çocuklar birbirlerini sevmişler işte. Nevresin babası da razı olmuş...

— Razı olmayıp da ne yapacaktı? Elbette razı olacak. Ama bakalım ben...

Nevres, lâkırdının lüzumundan fazla uzamaması için kestirip attı:

— Abdullah beyefendi, ben sizin zannettiğiniz gibi profesyonel dansör filân değilim. Müessesenize bu sıfatla girişim, tâ Nezaret apartmanındanberi sevdiğim Zehra ile evlenmek içindi. Vakıa bir işte çalışıyorum. Ama babam çok zengin milyoner bir fabrikatördür. Kızınıza Allahın emri, Peygamberin kavli ile talibim. Zehrayı bana verirseniz onu da mesut etmiş olacaksınız, beni de...

— Verdim!

Bu muvafakat cevabı, hâtiften gelir gibi boğuk bir sesle, barın kapısı tarafından gelmişti. Hepbirden dönüp baktılar. Kapının önünde muhtar Nail efendi duruyordu. Ses onun sesiydi. Abdullah bey, Nail efendinin bu aile işine müdahalesine fana halde kızmıştı :

— Sen ne karışıyorsun yahu; dedi? Bu iş bizim kendi aramızda halledeceğimiz ailevi bir iş,. Senin üstüne ne vazife? Bir kere, ben razı olmuş muyum, omamış mıyım bir sorsana...

Nail efendi, hayretle Abdullah beyin yüzüne bakıyordu.

— Anlamadım, Abdullah bey, dedi. Neye müdahale ettim? Hangi ailevi iş? Verdim dedim, bir şey demedik ki!

— Fesüphanallah! Daha ne diyeceksin be adam? Bana sormadan, danışmadan, benim kızımı sen elâlemin oğluna nasıl verirsin?

— Kızınızı mı? Elâlemin oğluna mı? Bir yaşıma daha girdim. Ayol ben size, havuzdaki taharriyat meselesini, konuştuğumuz veçhile, müddei umumiye haber verdiğimi anlatmak istedim. Verdim dediğim o idi.

İşin içyüzü anlaşılınca, hepsi birden bir kahkaha attılar. Hanife hanım, kızının boynuna dolanmış kollarından kendini güçlükle kurtardı. Zehranın yalvarmalarına dayanamamıştı. Lâkırdıya karıştı:

— Abdullah bey, dedi, bak şu Nail efendiyi Allah söyletti: Hem mahallenin muhtarı, hem de nasıl yerinde lâf etti, gördün ya! Artık bunun lâmı cimi yok. Kızı ben de verdim.

— Ben de!

Bu da Sadettinin sesiydi. Muhtar Nail efendi ile Hanife hanımdan geri kalmak istememişti. Abdullah bey, milyoner fabrikatörü, Nevresin bir milyoner oğlu olduğunu duyduktan sonra, zaten yumuşamış, fakat yiğitliğe leke sürmek istememişti. Umumî muvafakat karşısında, o da daha fazla ısrar edemedi.

— Ben de! demeğe mecbur oldu.

Nevresle Zehra, birbirinin kolları arasına atıldılar, Sadettin, şaşkınlıkla, Hanife hanıma doğru ilerledi, kollarını açtı. Sonra, birdenbire,, pot kırdığının farkına vardı, hızla döndü, Abdullah beyi kucakladı. İşi büsbütün harazaya getirmek için, onu bıraktı, muhtar Nail efendinin boynuna sarıldı. Sonra dışarı çıktı, havuz başına koştu. Orada ellerini havaya kaldırdı, bir işaret verdi, şöyle haykırdı:

— Bütün kayıplar bulundu! Havuzu tekrar doldurun... Şey, hayır doldurmayın, o kendi kendine dolar. Boşaltma paydosoos!

S O N

O

TANIMAZ

Pazartesi günü, hafta tatilinden dönmüştü. Ruhsar'a tesadüf etti:

— Ah kardeş, dedi, dün Heybelideydik. Necmiye ile hep seni konuşutk. Elbet kulakların çınlamıştır. Fakat kâfir Necmiye, hep aleyhinde lâf etti senin...

— Nasıl olur? Beni yakından tanımaz ki...

— Ona şüphe yok. Çünkü kusurlarının hepsini sayıp dökemedi...



Mizahî Roman : 26

Gözlerini yana çevirip baktı, bir şey göremedi... Yüzünde sargılar vardı... Ameliyattan sonra, demek ki yüzünü sarmışlardı... Bir ses duydu:

— Kımıldamayın, Madam.

Bu bir hasta bakıcı kızdı. Fatma bir sual sormak istedi, sonra vazgeçti. Ellerini kımıldatamayışının, başını çeviremeyişinin haslizlikten olmadığını anlamıştı. Elleri bağlı idi. Başı da yastığa çevrili gibi, kimbilir ne ile oraya tesbit edilmişti. Soracağı suale fena bir cevap almaktan korktu. Birden, bir his, ameliyatın muvaffak olamadığını ona anlatmıştı. Ne olmuştu? Çok basit diye tarif edilen operasyon, çok çapraşık bir şekil almıştı da onu yatağa bu sebeple mi böyle sımsıkı bağlamışlardı? Yüzünde, gitgide artan bir yanma duyuyordu. Bu yanma, yavaş yavaş çoğaldı. İniltiyi duyan hastabakıcı kız seğirtti. Fatmanın koluna bir enjeksiyon yaptı. İki dakika sonra, Fatma bir kere daha karanlığa ve hissizliğe gömüldü...

★

Doktor Orhan, otel garsonunun, eline tutuşturduğu mektubu telâşla açtı. Fatma bir pusula bırakıp ortadan kaybolalı on beş günü geçmişti. Orhan, bu on gün zarfında cinnet krizleri denilecek kadar feci anlar yaşamıştı. Her gün bir haber bekliyor, her akşam, sabaha kadar gözünü kırpmamak şartiyle uzandığı yatağında, kulağı telefonda, yüreği endişe ile çarparak yine bir haber bekliyordu.

Mektubu açtı, âdeta bir bakışta başından sonuna kadar okudu. Zaten bir kaç satırdan ibaretti:

(Orhan, bu satırları sana veda etmek için yazıyorum. On gün evvel, seni bir kaç kelimelik bir pusula ile haberdar ederek ayrıldığım gün, nereye gittiğimi söylememiştim. Gittiğim yerden, senin yanına, eskisinden daha genç, daha güzel, daha arzu uyandırıcı bir halde dönmek ümidinde idim. Fakat artık dönemiyeceğim. Bir estetik cerrahî profesörünün eli, yüzümü, görmeğe tahammül edemiyeceğin kadar harap etti. Şimdi dünyada yine bir Fatma yaşıyor, fakat artık eski Fatma değil. Kendim hâlâ gencim, lâkin yüzüm, en yaşlı kadınların bile kendilerine yakıştıramıyacakları bir bîçarelik timsali. Sen bu mektubu aldığın zaman, ben İstanbula hareket etmiş bulunacağım. Belki sözüme inanmazsın diye sana, beni ameliyat eden doktorun adresini veriyorum. İstemiyerek işlediği facianın tafsilâtını, klinikteki hasta bakıcılardan öğrenebilirsin. Çünkü kendisi, bana dediklerine göre elinden çıkan kazadan sonra, bir akıl hastahanesine kaldırılmış. Acaba esasen deli miydi, yoksa sahiden mi çıldırdı, bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa o da, eski benden, yüzümde yalnız, senin çok sevdiğin, sol yanağımdaki benin kalmış olduğudur... Belki de, işlediğim günahları bana her saniye hatırlatmak için, Kudretin eli, onu, bu çirkin yüzde, korkunç bir bakiyye olarak bırakmıştır... Erkeklerin «Benli Fatma» diye ayaklarına kapandıkları bu kadın, bundan sonra, yine aynı erkeklerin, yine Benli Fatma diye yüzüne dehşet duyarak bakacakları başka bir kadındır... Artık veda edeyim, Orhan. Göz yaşlarım müsaade etseydi bir kaç satır daha yazmak isterdim. Ama, zaten ne yazacağım? Ara sıra beni eski halimle tahayyül etmek lûtfunda bulunursan, beni minnettar edersin. Bu ümitle yaşayacağım, kendi yüzümü görmeğe tahammül edebildiğim kadar hayatta kalacağımı sanıyorum. Bu tahammülün çok kısa sürmesini sen de benimle beraber temenni edersen bana son bir iyilik etmiş olursun Allahaısmarladık, Orhan!»

S O N

136

KEMİKSİZ AYŞE



EDEBÎ ROMAN: 1

Divanda uzanmış, geçmişin hayalleri içinde, züğürtlük günlerimi hasretle anıyordum. Evet, hasretle... Hem de ne derin bir özleyişle, bilir misiniz, âdeta bugünkü servetimin hepsini Kızılaya, Darüşşefakaya ve fakir ressamlara dağıttıktan sonra tekrar meteliksiz kalmayı içim çekiyordu. «Katillerin en merhametsizi paradır, çünkü bütün arzuları öldürür». diye düşünüyordum. İstediğim herşeye kavuştuktan sonra, artık canım hiçbir şey istemiyor. Yerimden kalkmak bile bana bir işkence gibi geliyor. Kalkıp da ne yapacağım? Çiftehavuzlardaki köşkümün şahâne terasasından denizi seyretmek, artık her noktasını ezber ettiğim bu manzarayı tekrar görmek, yahut otomobilime atlayıp Kartala doğru, Yakacığa doğru, Çamlıcaya doğru, Boğaza doğru binlerce defa geçtiğim yollardan geçmek, yahut hiçbirinin yüzünü görmek istemediğim metreslerimden birine telefon etmek beni çekmiyor. Zenginliğin bu kadar sıkıcı, bunaltıcı bir şey olduğunu bilseydim, yıllardanberi, ressamlığı bırakıp ticarete ve taahhüt işlerine girer miydim? Ne ise, oldu bir kere, çok talihsiz bir herifmişim.

Böyle hayâl anlarında rahatsız edilmekten hoşlanmadığımı bilen hizmetçi korkarak yaklaştı:

— Beyefendi! dedi, sizi telefondan istiyorlar. ,

Bağırdım:

— Görmüyor musun? Evde yokum ben. Şimdi kimse ile konuşamam.

Hizmetçi kekeledi:

— Kem... kemik... Kemiksiz Ayşe diye bir kadın.

Birdenbire doğruldum:

— Kemiksiz Ayşe mi? Sahi mi söylüyorsun?

— Evet.

Dünyada, Kemiksiz Ayşeden başka hiç kimse, beni yerimden fırlatıp lâstik top gibi telefonun önüne atamazdı. On beş sene sonra Kemiksiz Ayşe! Ayşeciğim! Aman!

— Alo!..

— Nusrat sen misin?

— Benim, Ayşe, Ayşeciğim, söyle, emret!

— Seni görmek istiyorum.

— Koş, gel, hemen, bekliyorum. Nerdesin, nerdeydin, nereden çıktın?..

— Anlatırım hepsini. Şimdi gelemem. Akşam, altıya doğru evde misin?

— Tabii, tabii...

— Geleceğim.

Kapadı telefonu. Hey gidi Ayşe hey! Bu heyecansız ruhumu, bir anda, kapağı açılmış gazoz gibi köpürttün!

★

Yine divana uzandım ve bu sefer, kemiksiz Ayşeyi ilk tanıdığım yaz akşamını hatırladım.

On beş sene evveldi. Galiba bir temmuz gününün akşamı, boğucu sıcak, Vapurdan Kadıköy iskelesine çıkmağa hazırlanıyordum. Çımacı «Ayaklar...» diye bağırırken ben ceketimin sol cebinde bir karıncalanma hissettim. O zaman zayıftım ve vücudüm çok hassastı. Omuzuma birinin eli yaklaşsa, tenime değmese bile, hisseder dim. Cebimde de bir el olduğunu sezdim ve hemen elimi uzatarak bileğinden yakaladım. Fakat bu, bir insan bileğinden ziyade, körpe bir patlıcana benziyordu. Daha yumuşak, daha ince, ama avcuma hiç bir kemik sertliği vermeyen garip bir uzuv.

Dönüp baktım. Elini yakaladığım şeytan, genç bir kızdı. Bileğini avcumdan kurtarmak için hiç bir hareket yapmıyor; gülümsüyor, fakat küçük esmer yüzünde çitlenbik gibi siyah gözleriyle gözlerime yalvaran bakışlar yağdırıyordu. Bileğini bırakıp elini tuttum. Şaşılacak şey. Kemiksiz, kemik yok ellerinde, kemik yok. Parmakları muz gibi yumuşak, fakat daha ince ve kıvraktı. İskeleye beraber çıktık. Hemen koluna girdim ve kulağına eğilerek:

— Korkma, dedim, ahbapça konuşacağız.

Kadıköy iskelesinin üstündeki kahveye çıkıp oturduk. Bembeyaz dişleriyle gülüyor ve çitlenbik gözlerini kırpıştırıyordu.

— Neden bu haltı ettin? diye sordum.

Titriyerek cevap verdi:

— Açım!

Önüme baktım. Ben de açtım. Cebimde 70 kuruş kadar bir şey vardı. Onu da bu kahveye bırakıp çıkacaktım. Ne diye buraya geldik? Dışarda, sıralarda oturup konuşabilirdik. Hiç değilse ikişer peynirli pide yiyebilirdik.

Yüzüne dikkatle baktım. Küzel bir kız yahu. Nasıl aç kalır da yankesiciliğe kalkar?

— Ben de açım, dedim, bugün kursağıma hiç bir şey girmedi. Cebimde beş on kuruş var, onu da şimdi buraya vereceğim. Kalk, istersen aşağıda, sıralarda oturalım.

Etrafına korku ile bakarak büzüldü:

— Yok yok, dedi, burası daha iyi. Ben bir şey içmem. Zaten gideceğim şimdi.

— Biraz konuşalım da öyle git. Sen acemisine benzemiyorsun bu işin. Ne zamandanberi yapıyorsun bu işi?

— On yaşındanberi.

Yine etrafına korku ile baktı. Garson yaklaşıyordu. Kendime bir kahve ısmarladım. Kız (sonra) dedi. Garson gitti.

Başımı ona doğru uzatarak, alçak sesle:

— On yaşındanberi ha?.. Kim seni çıkardı yoldan? Güzel bir kızsın. Karnını doyuracak adam bulamıyor musun? Niçin yapıyorsun bu işi? Adın ne senin?

Sanki omuzlarından iki kuvvetli el yakalamış da ondan kurtulmak istiyormuş gibi silkinerek cevap verdi:

— Ooof!.. Ne kadar da çok soruyorsun! Benim hayatım sinema filmi gibi uzun. Anlatamam şimdi!

— Adın ne?

— Ayşe.

— İstanbullu musun?

— Hayır, Cideliyim.

Başımı salladım:

— Ha!.. dedim, meşhurdur Cideliler!

Kız sıkılmağa ve sinirlenmeğe başladı. Omuzlarını oynatıyor, başını dört tarafa çeviriyor, kalkıp gitmek için çare arıyordu. Onu zaptetmek için hiçbir bahane bulamadım. Züğürtlüğümü itiraf etmiştim.

Birdenbire kalktı:

— Sen burada otur, beş dakika sonra gelirim, dedi.

— Gideceksen git, dedim, atlatma beni. Boşuna beklemiyeyim.

— Vallahi geleceğim. Söz veriyorum sana.

— Peki ama niçin gideceksin, niçin geleceksin?

Kulağıma eğildi:

— Bekle!

Dedi, dudaklarını yanağıma değdirdi, gitti. Arkasından baktım. Lüfer gibi vücudu vardı. İçinde iskelet yerine kılçık. Ne şeker şey yahu!.. Fakat gidiyor. Atlattı. Gelmez bir daha.

Birkaç kere: «Gelmez,» dedim kendikendime. Fakat ümit dünyası. Bekledim, geleceğini hiç ummuyordum. Fakat bekledim.

O tarihte üç arkadaş, Modada bir oda tutmuş, beraber oturuyorduk. Üçümüz de ressamdık, üçümüz de kimsesiz ve fakirdik. Üçümüz de, sabahları iş aramağa çıkar, tabelâ, harita, kitap kapağı, roman resmi... ne bulursak, ucuz fiyatla sipariş alır, geçinmeğe çalışırdık. Son günlerde işler kesat gidiyordu. Meteliksizdik. Ben dört gün evvel Bayatpazarında eski bir pantalonumu okutmuştum. Onun parasiyle zar zor geçindik. O gün de Babıâlide dolaştım ve hiç bir sipariş alamadım. Necdetle Faikın da odaya eli boş döneceklerinden emindim. Kemiksiz Ayşeyi düşünecek halde değildim. Gelmese daha iyi. Onu kim doyuracak? Sonra odaya gelir mi bakalım? Gelse de üç serserinin arasında, kendisini üç parçaya nasıl bölecek?

Ben böyle yüzümü buruşturmuş, pis pis düşünürken, bir de baktım, Ayşe sökün etti. Geliyor! O kadar biçimli bacakları ve kıvrak yürüyüşü vardı ki, birdenbide içimde arzular kaynadı ve sevindim. Hele böyle geleceğini hiç ummadığım bir anda sözünde durması, hoşuma gitmiş, bana karmakarışık bazı ümitler vermişti.

Ayşe karşımdaki sandalyeye otururken, masanın üstüne eski bir bozukluk çantası attı:

— Kısmetimiz bu kadarmış, dedi.

Çantaya korku ile bakarak sordum:

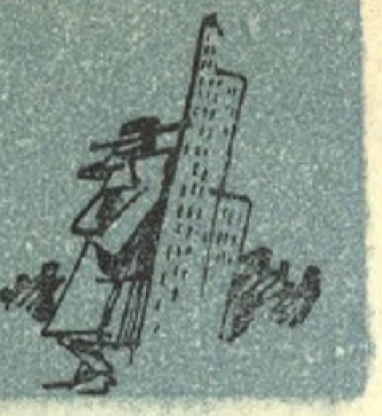
— Nedir o yahu?

— Ne olacak! Bunu bulabildim. Gişenin önü tenhaydı. On altı yaşlarında bir erkek çocuğun arka cebinden çektim. İçinde dört yüz seksen kuruş var. Karnımızı doyururuz.

(Devam edecek)



Dünya Karikatürleri





— Hizmetçi neye gitti? İşine mi gelmedi?.
— Hayır... Elbiselerim vücuduna gelmedi!..

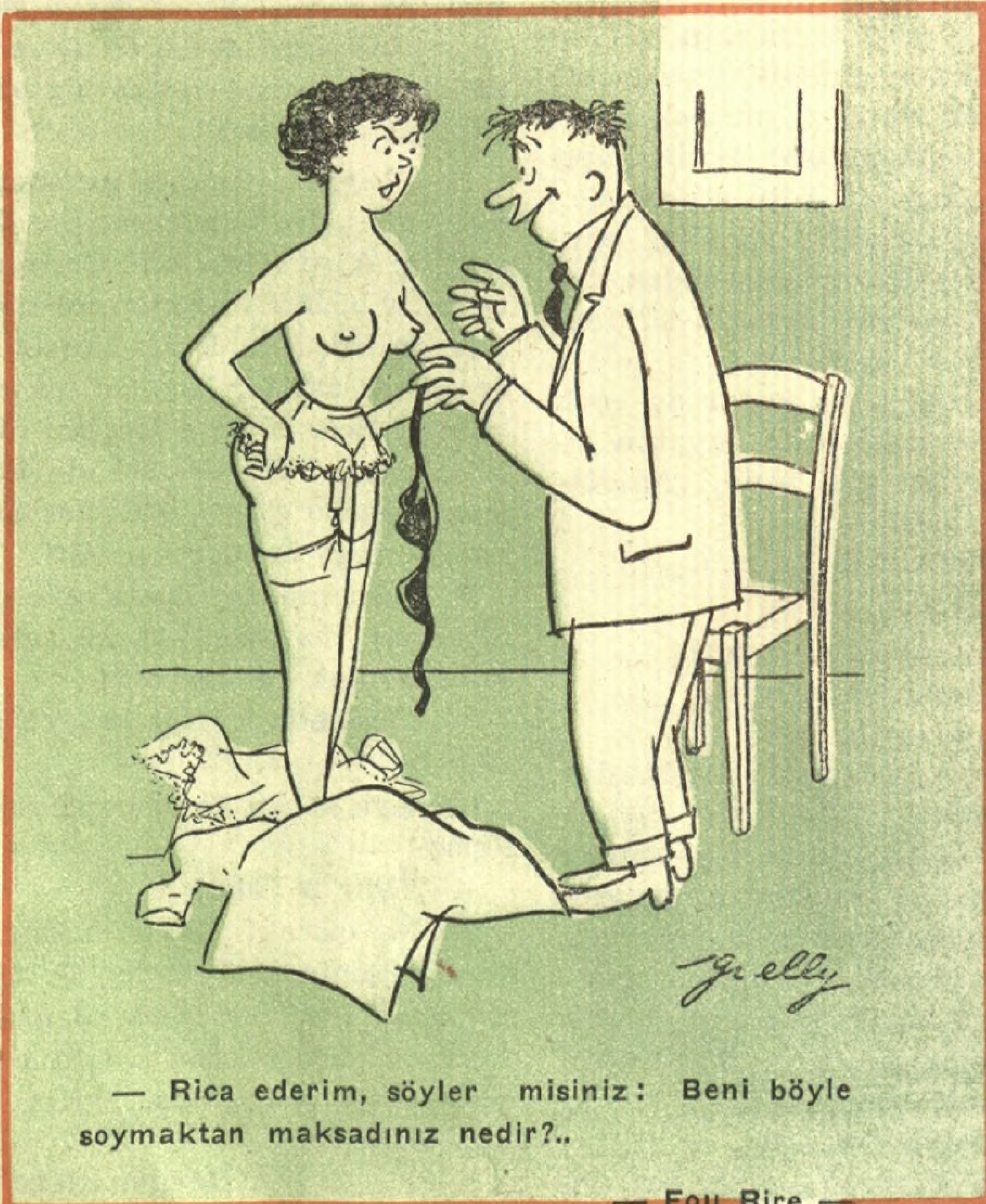
— Fou Rire —



YAZISIZ!..
— France Dimanche —

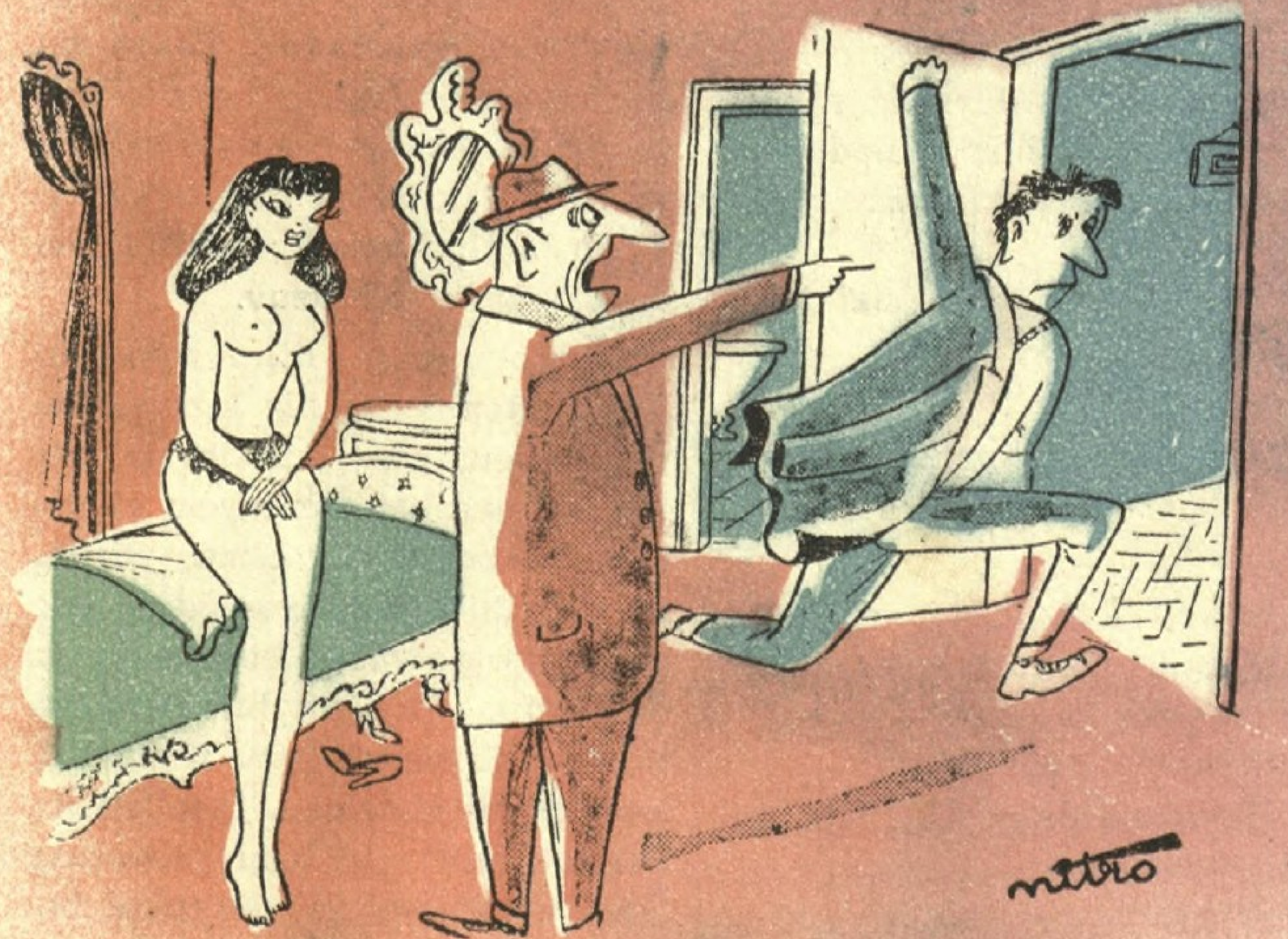


YAZISIZ!..
— France Dimanche —



— Rica ederim, söyler misiniz: Beni böyle soymaktan maksadınız nedir?..

— Fou Rire —



— Çık dışarıya... Karımın, sevgili dostum Gaston'a ihanet etmesine tahammül edemem!..

— Le Hérisson —

138





EMNİYET SANDIĞI NIN



İKRAMİYELERİNİ KAZANABİLİRSİNİZ

Kadın ve Erkek
için Paristen
Diplomalı

PANTALON MÜTEHASSISI

LEON

Adres: **Tepebaşı, Kallavi Sok. Sülün apt. No. 13/1**



1953 de üçüncü ikramiye çekilişi: 1 TEMMUZ

44. 45. 46 ncı İkramiye Evleri

BAHÇELİ **3** EV

25 Ağustos	2 Kasım	30 Aralık
4 EV	**5** EV	**6** EV

ve çeşitli para ikramiyeleri...

Dünyanın en güzel kadını

Seba Melikesi Belkis

Sinema Romanı

Fiatı: 50 Kuruş

Son yılların en güzel romanı

ÜÇ KATLI EV

Yazan: Yusuf Ziya Ortaç

Birinci baskısı iki ayda satılıp biten bu nefis aşk, ihtiras ve cemiyet romanının

İkinci Baskısı Çıktı

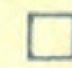
İdarehanemize 150 kuruşluk posta pulu gönderenlerin adreslerine taahhütlü olarak yollanır.

T. C.
Ziraat Bankası

TASARRUF HESAPLARI

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira



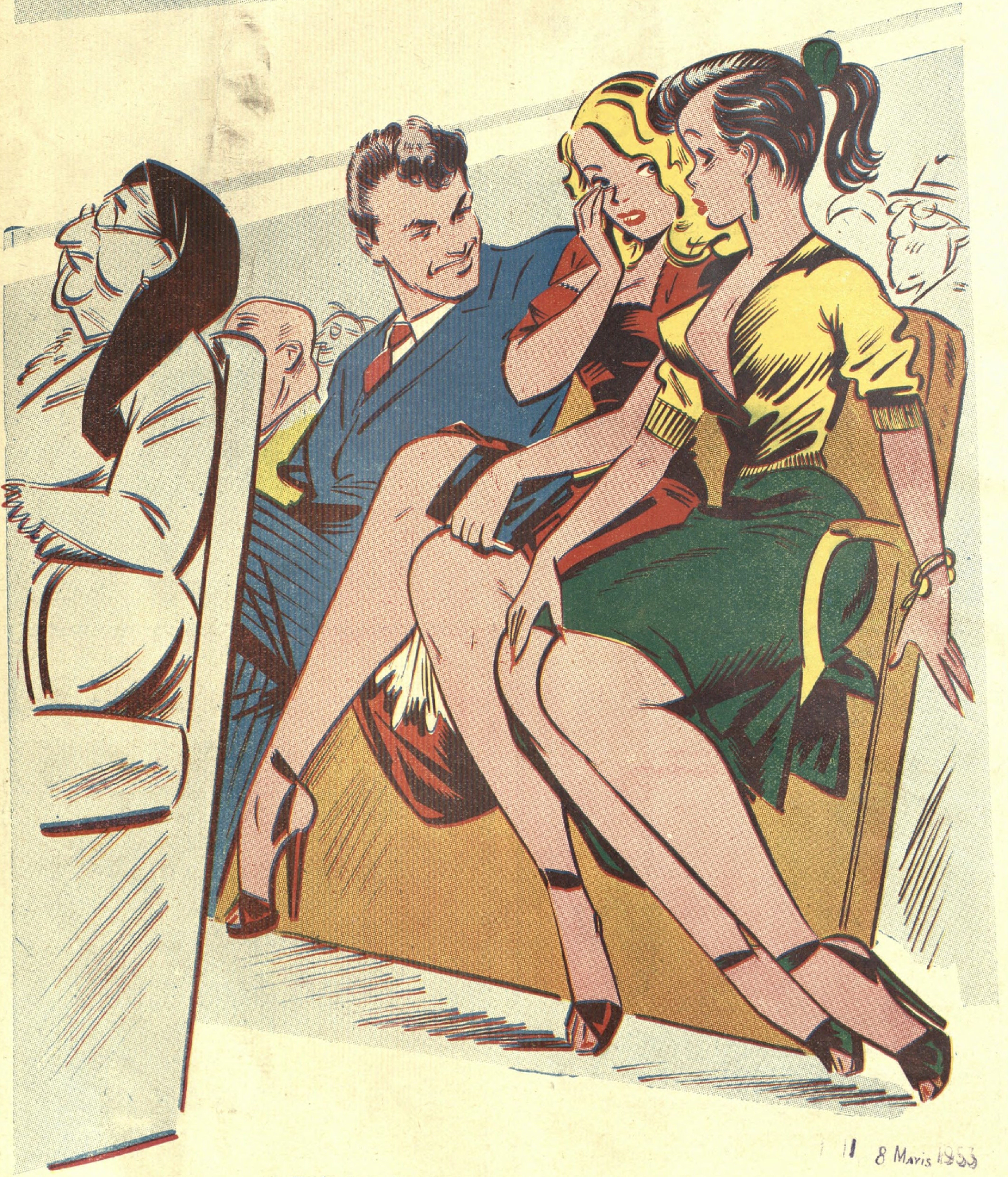
15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için
ayrı keşideler.

**Fazla tafsilât için 444 Şube
ve Ajansımız emrinizdedir.**

Akbaba



8 Mart 1953

— Fazla ileri gitmeğe başladı. Ne yapayım?
— Söyle, aramıza gelsin!..

— İl Travaso —

140